

AVE MARIA

Oktober 1928.

Nabožno-pouční měsčník.

20. letník.

Manager-Vodja uprave:
Rev. Blanko Kavčič.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

"AVE MARIA"

Issued every month by
THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Editor — Urednik:
Rev. Salezij Glavnik.
P. O. Box 443.
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

In the interest of the Order of St. Francis.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Z dovoljenjem in odobrenjem prečastitega predstojništva.

Zadnji letošnji shod.

Zadnji letošnji romarski shod bo na ameriških Brezjah v nedeljo po prazniku sv. Frančiška, t. j. dne 7. oktobra. Na ta shod vabimo zlasti tretjerednike. Pa tudi drugi ljubitelji sv. Frančiška naj pridejo, da se bodo vneli za serafinsko ljubezen Frančiškovo.

V nedeljo po prazniku sv. Frančiška bomo praznovali hkrati tudi praznik Rožneveneške Matere božje, zatorej naj pridejo tedaj tudi častivci Marijini. Vsi so dobrodošli, ljubitelji Frančiškovi in častavci Marijini! Zatorej naj se odzovejo v obilnem številu.

Iz Upravištva.

Romarjem in drugim Slovencem po širni Ameriki naznanjamo, da imamo v zalogi različne molitvenike, rožne vence, svetinjice, kipe in razne znake. Lemontski samostan je dal naročiti tudi zelo lepe razglednice in te razglednice Vam pošljemo na dom, ako jih želite. Prav po ceni so, dasiravno so nekaj izrednega. So peterobarvne in na izbiro so Vam štiri različne vrste: Samostan od spredaj, Cerkev od znotraj, Romarski dom, Pogled na jezero ob shodu. — Naročite jih, dokler so še v zalogi! Razveselili se jih boste, ko jih boste videli.

Izmed knjig zlasti priporočamo: **Sv. pismo nove zaveze; Apostolski molitvenik**, v katerem se nahajajo prelepe vzhodne obhajilne molitve; **Zvezde in cvetice**, kjer boš našel marsikaj, kar ti bo povzdignilo srce k Bogu; **Žena z zaprtimi očmi**, krasen roman služkinje-plemkinje.

Pri nas zamorete naročiti tudi **dr. Kernovo knjigo English-Slovene Reader**. Kdor pa hoče tukaj rojenega Slovenca razveseliti z lepim angleškim prevodom najbolj znanih slovenskih pesmi, naj piše **Mr. Ivanu Zormanu, 6820 Edna Ave., Cleveland, Ohio**.

Ne odlašajte, obnovite naročnino za Ave Marijo!

Tistim, ki že dalj časa dolgujejo za naš list, smo poslali prošnje za obnovitev naročnine. Naj se vsi odzovejo in naj ostanejo zvesti edinemu katoliškemu mesečniku za Slovence v Ameriki. Podpirali ste ga velikodušno tedaj, ko so bili težki časi zanj in ko je moral orati ledino katoliške misli med ameriškimi Slovenci. Podpirajte ga tudi sedaj, ko gleda s samozavestjo naprej v lepšo bodočnost.

Vemo, da Vas stiskajo slabe delavske razmere, vendar pomislite, da se zaveden katoličan ne ustraši žrtev. Glejte, **niti enega centa na dan Vam ni treba žrtvovati** in Ave Maria bo plačana za eno leto. Če ne morete plačati naročnine za celo leto, plačajte samo za pol ali samo za četrt leta. Povejte, da imate voljo, podpirati še z naprej naše dobro delo in nam pomagati pri rešitvi neumrjočih duš. Gospod Bog Vam bo gotovo plačal Vašo pomoč in Vam pomagal pri Vaših podvzetjih. Zaupajte vanj in podpirajte nas še nadalje. To Vam kličemo iz dna srca:

Slovenski frančiškani v Lemontu.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Oktober 1928.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

20. Letnik.

Božji človek, sveti Frančišek.

IVELI so veliki ljudje in še živijo. Marsikateri so ostali "nesmrtni" za zgodovino človeštva in njihova dela ne bodo nikdar izbrisana iz naših knjig. Tudi v našem času še živijo veliki ljudje in mi smo priča njihovih dejanj. Vsled teh svojih dejanj bodo tudi nje nekdanji prištelci med "nesmrtnike" in njihova imena se bodo svetila za vse čase.

Je pa velika razlika med velikimi ljudmi. Poznamo Aleksandra in Konstantina, poznamo Napoleona in Ljenina. Tudi Ljenina poznamo. Svoje vrste velik mož je bil in najbližji je našim dnem. Zato bomo ravno njega uporabili za primer. Najboljši predstavnik je namreč velikega človeka, ki žal ni imel svojega srca usidranega v Bogu, ampak rečimo: v lepi ideji in morebiti še v sebi. Za idejo je živel vse življenje in njej je izvojeval zmago. Tedaj je umrl. Po svoje velik je bil v življenju, po svoje velik je tudi po smrti. Njegova dejanja so ga naredila "nesmrtnega".

Kakšna pa so bila ta dejanja, ki so ga naredila "nesmrtnega"? S čim si je pridobil toliko časti? S tem, da je z nasiljem in s pokolji uničeval življenje svojih nasprotnikov. S tem, da je šel preko vseh ovir, da je prišel do cilja. Cilj mu je bil več, kakor vse drugo, tudi več, kakor tisto, kar je najdražje človeku na zemlji — življenje. Da bi dosegel svoj cilj, je uporabljal nedovoljena sredstva. Šel je brezobzirno preko krvi in brodil skozi potoke solza, samo da je dal življenje ideji. Hotel je ustvariti raj na zemlji, ker je zgubil upanje v raj po smrti. Zato je postal tiran in krvolok.

Takšna je pot do cilja premnogih velikih ljudi, ki jih slavi svet. Preko krvi in skozi potoke solza hodijo, da pridejo do cilja.

Vse drugačna pa je pot, ki vodi k cilju božje ljudi. Ne hodijo preko trupel nasprotnikov, ne brodijo skozi potoke solza. Njihovo geslo je ljubezen, ki dobiva svojo moč v Bogu. Božja ljubezen torej

vodi božje ljudi pri njihovih velikih delih. Na videz so morebiti njihova dela majhna, pa so dragocena v božjih očeh in rosijo blagoslov na ljudi. Seveda predvsem na ljudi, ki so dobre volje. Toda še več! Velikokrat se zgodi, da pridobijo božji ljudje zase tudi take ljudi, ki so bili svojo življensko pot usmerili v zemljo in v uživanje njenih dobrin. Čudovita moč namreč izhaja iz božjih ljudi. Ravno nasprotno pa se godi pri velikih ljudeh tega sveta. Odurne so njihove besede, oblastni njihovi pogledi, samozavestna njihova dejanja. Vsi v bližini so samo sredstva k njihovim velikim ciljem. Božji ljudje pa hočejo biti služabniki vseh in vsakega posebe. Ravno vsled tega pa zavladajo nad svojo okolico in njihov upliv sega preko mej domovine. Uspeh velikih ljudi na eni strani in božjih na drugi — je na zunaj skoro isti, toda, če pogledamo globlje, zapazimo veliko razliko. Božjega človeka spomin je med ljudmi vse blažji, kakor pa je spomin velikih ljudi in skromna dela božjih ljudi imajo globlji pomen, kakor slavna dela reformatorjev. Le obrnite svoj pogled v božjega človeka, svetega Frančiška! Že sedem stoletij se je pogreznilo v večnost, a sveti Frančišek še vedno živi med nami. Nikdar ne obledi njegova podoba. Skoro vedno svetlejši stoji pred nami v svoji nebeški slavi. Njegova dela budijo ljudi k posnemanju. — Sveti Frančišek nam je ostal apostol, kar je bil v svojem življenju. Bil je apostol notranjosti, potem ko je bil prej prenovil in izklesal svojo dušo. Pot božjih ljudi se torej začne pri preobrazitvi lastne narave. Božji ljudje reformirajo najprej sebe. In ko so reformirali sami sebe, tedaj večkrat nezavestno reformirajo tudi druge. Potem pa, ko se ločijo od sveta v blaženi smrti, postanejo vzor premnogim. Tak nam je še vedno božji človek, sveti Frančišek.

Izprosi nam mnogo božjih ljudi, o sveti Frančišek! Zakaj, glej, še preveč imamo velikih ljudi in tudi malih nam ne manjka — a božjih ljudi je tako malo...

Leon XIII. in slovanski vzhod.

Ob jubileju njegovega vladanja in njegove smrti.
Prelat Dr. F. Grivec, univ. prof.

NE 20. februarja 1928 je minilo 50 let, odkar je bil za papeža izvoljen tedanji kardinal Joahim Pecci, ki se je kot papež imenoval Leon XIII. Dne 20. julija 1928 pa je preteklo 25 let, odkar je veliki papež Leon XIII. kot 93letni starček zatisnil svoje bistro, a že utrujene oči. Katoliški časopisi so se letos spominjali njegove 50letnice in 25letnice. Slavili so ga ne samo zato, ker je bil vrhovni poglavar katoliške cerkve, marveč tudi zato, ker je imel tako bister pogled za velike potrebe nove dobe. Spoznal je veliko resnost in nevarnost nasprotja med stanovi, prepada med delavstvom in bogataši, opozarjal je na pravičnost in ljubezen nasproti delavcem in sploh nižjim slojem — skratka, bil je socialni papež.

Slovenski katoličani pa imajo zadosti vzroka, da slave Leona XIII. tudi kot velikega papeža, ki je s svojim bistrim očesom spoznal veliko važnost katoliških in vzhodnih Slovanov v okviru katoliške cerkve in vesoljnega krščanstva; spoznal je odločilno važnost vzhodnega cerkvenega vprašanja ter dal podlago novemu pravilnemu delovanju za spravo krščanskih narodov v vesoljni cerkveni edinosti. Časopisi so ob njegovem jubileju to stran njegovega delovanja skoraj popolnoma prezrli. A Leon XIII. je ob koncu svojega življenja sam poudarjal, da je bil to drugi poglobitveni namen njegovega delovanja za vesoljno cerkev.

Kot 87letni starček je Leon XIII. napisal globoko okrožnico o Sv. Duhu (leta 1897). V njej je jasno povedal, da je na apostolskem prestolu deloval predvsem za dva velika namena: 1. **obnovitev krščanskega življenja** v državi in družini; 2. **obnovitev vesoljne krščanske edinosti**, zedinjenje vzhodnih kristjanov (posebno Slovanov) s katoliško cerkvijo. Ker se mu že bliža konec življenja, tako piše v tej okrožnici, pa vse svoje delo priporoča Sv. Duhu, Duhu edinosti in ljubezni, da bi to delo pospešil in dovršil.

Leo XIII. je bil prvi papež, ki se je z veliko pozornostjo in ljubeznijo obračal posebe tudi na vzhodne in na katoliške Slovane ter poudarjal njih važnost za sveto cerkev.

Ko je Leon XIII. prijel za krmilo Petrovega čolna, sta bila **sv. Ciril in Metod** med katoliškimi svetniki zelo zapostavljena. Častili so ju samo Slovani, a še ti ne vselej zadosti pravilno in goreče. Neslovanski narodi so sveta slovanska apostola malo cenili, še manj pa častili. Leon XIII. pa je z bistrim pogledom spoznal, da se vprav slovanska apostola

odlikujeta po tako globokem katoliškem značaju, da je njuno češčenje velikega pomena za vesoljno katoliško cerkev in za vse katoliške narode. Zato je v okrožnici "Grande munus" l. 1880 slovanska apostola postavil visoko na svečnik ter ukazal, da se mora njun god obhajati med vsemi narodi vesoljne katoliške cerkve. To je bil za Slovane tako važen slovesen dogodek, da so katoliški Slovani prirejali posebne romarske vlake in so v velikem številu hiteli v Rim zahvaljevat se sv. očetu Leonu XIII. za to važno okrožnico. Tudi Slovenci so takrat romali v Rim (1881); poklonili so se svetemu očetu in se mu zahvalili za okrožnico o slovanskih apostolih. Po zgledu drugih Slovanov so slovenski romarji Leonu XIII. izročili spomenico (adreso) v slovenskem in latinskem jeziku; še istega leta so prejeli od papeža jako ljubezniv in navdušujoč odgovor.

Rojstvo sv. Frančiška.

Od tega časa je imel Leon XIII. svoj bistri pogled vedno obrnjen na krščanski Vzhod. Nobene priložnosti ni zamudil, da ne bi bil katoličanov opozarjal k delu za cerkveno edinost in dokazoval svojo posebno ljubezen do vzhodnih kristjanov. Ob 50letnici svojega škofovskega posvečenja (leta 1894) je Leon XIII. v navduševalni okrožnici povabil vse ločene krščanske narode, naj se povrnejo k edinosti z vesoljno cerkvijo. Z najtoplejšimi besedami se je obračal k vzhodnim **Slovanom**, slavil slovanska apostola sv. Cirila in Metoda ter Slovane zagotavljal, da jim je katoliška cerkev pripravljena dati mnogo-tera sredstva dušne blaginje, sreče in veličine. Istega leta je s posebnim pismom zagotovil varstvo in spoštovanje vzhodnih obredov.

Naslednje leto je v okrožnici o **sv. rožnem vencu** (5. septembra l. 1895) s toplimi besedami in globokimi mislimi priporočal katoličanom, naj se pri češčenju Matere božje in pri molitvi sv. rožnega venca **pobožno spominjajo vzhodnih kristjanov in molijo za zedinjenje.**

Prav primerno je, da se v mesecu oktobru, ki je posvečen Kraljici sv. rožnega venca spominjamo velikega papeža Leona XIII. Saj je bil on posebno velik pospeševalec sv. rožnega venca. O sv. rožnem vencu je izdal več lepih okrožnic in odlokov. Lavrentanskim litanijam je dodal prošnjo: "Kraljica sv. rožnega venca, prosi za nas!" Povzdignil je praznik sv. rožnega venca (1. nedeljo v oktobru) ter mesec oktober še bolj posvetil molitvi sv. rožnega venca. In prav ta veliki častilec Matere božje je goreče priporočal, naj pri molitvi sv. rožnega venca pobožno molimo za sveto edinost. V rožnovenski okrožnici leta 1895 so zbrane najlepše in najgloblje misli o Marijinem češčenju na Vzhodu, o kraljici krščanskega Vzhoda, o skupni materi katoličanov in ločenih vzhodnih kristjanov.

Krščanska edinost — tako piše Leon XIII. — je že od nekdaj dobivala posebno pomoč od Marije, matere in pospeševalke miru in edinosti. Vzhodni narodi imajo še posebne zasluge za Marijino češčenje. Na Vzhodu so bili največji branitelji Marijine časti; tam so jo mnogi slavili z veliko gorečnostjo in s sladko zgovornostjo. Z Vzhoda so mnoge prekrasne Marijine slike prenesli na Zapad, posebno v Italijo in Rim. Te slike so naši predniki sprejeli z največjim spoštovanjem; še zdaj jih častimo z veliko pobožnostjo. V tem se nam razodeva migljaj in milost preskrbne Matere. Marijine podobe so nam priča one dobe, ko je bil Vzhod in Zapad še združen v eno krščansko družino; te podobe so nam dragoceno poročilo skupne dediščine. Ko gledamo te podobe, se nam zdi, da nas sama Devica Marija opominja, naj se pobožno spominjamo tistih, ki jih katoliška cerkev preljubeznivo kliče k srečni nekdanji edinosti.

Niko Kuret:

SLIKA.

Mehkootožen jesenski večer
s temnimi oblaki na obzorju.
Le na zahodu svetel, svetel pas,
preprežen s tankimi meglicami —
joj, ko valovi v neizmernem zlatem morju!

V gaju že lovi se mrak.
Daleč tam nekje pastirji ogenj netijo.
Molk . . . in pesem v dalji. V temnem gaju
bele, gole breze se skrivnostno svetijo.

V Mariji nam je dana z nebes velika pomoč za krščansko edinost. Naj se torej Marija dobrotljivo ozira na ločene brate; naj v njih zbuja zveličavne želje po sveti edinosti.

Tako piše Leon XIII. v rožnovenski okrožnici l. 1895. Počastimo torej Kraljico sv. rožnega venca tudi s tem, da bomo v oktobru kaj storili za **Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije** in za časopis **Kraljestvo božje**. Saj Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije že v naslovu izraža, da se je zateklo pod Marijino varstvo; ista misel je izražena v naslovni sliki lista **Kraljestvo božje**. S tem bomo delali po namenih in v duhu velikega pospeševavca sv. rožnega venca, papeža Leona XIII., pa tudi po namenih sedanjega sv. očeta Pija XI., ki se po pravici imenuje papež cerkvene edinosti.

Istega leta 1895 je Leon XIII. ukazal devetdnevno v čast Sv. Duhu za pospeševanje cerkvene edinosti. V posebni okrožnici (leta 1897) je še enkrat priporočil to devetdnevno in slavil Sv. Duha kot Duha cerkvene edinosti.

Velikodušno je podpiral apostolsko delovanje na Vzhodu, obenem pa pospeševal znanstveno proučevanje vzhodnega cerkvenega vprašanja. Osebo se je zanimal za apostolska in znanstvena podjetja na tem polju. Ustanavljal je ter podpiral ustanavljanje in izhajanje časopisov o krščanskem Vzhodu: "Bessarione", "Revue de l'Orient cretien", "Echos d'Orient" in znanstvena podjetja asumpcionistov.

Vse to ima velik pomen za vesoljno cerkev, posebno pa za Slovane. Delovanje papežev Benedikta XV. in Pija XI. dokazuje, da je bil Leon XIII. na pravi poti ter da je dobro pripravil podlago za delovanje sedanjega sv. očeta Pija XI., ki se po pravici imenuje papež cerkvene edinosti.

Leon XIII. je neprestano spodbujal in bodril k delu in k molitvi za cerkveno zedinjenje. Trdno je upal v končni uspeh in opominjal, da bi bilo nevredno kristjanov, ako bi mislili, da je to delo prazno in brezupno, kajti obljuba našega Gospoda, da bo ena čreda, en pastir, se mora spolniti.

Govor o Kristusu --- Kralju.

ZADNJO NEDELJO PO BINKOŠTIH.

Dr. Mih. Opeka, vseučiliški profesor, Ljubljana:

OKLONIMO se Kristusu-Kralju, čigar praznik danes slovesno obhajamo. Nov praznik, toda staro resnico oznanja. Jezus Kristus je Kralj, ker je Gospod vsega stvarstva, kajti vse je po njem nastalo, in brez njega ni nič nastalo, kar je nastalega, pravi evangelist (Jan. 1, 3), in sv. Pavel potrjuje: Po njem je bilo ustvarjeno vse v nebesih in na zemlji, vidne in nevidne stvari, naj si bodo prestoli ali gospodstva, ali vladarstva ali oblasti, vse je ustvarjeno po njem in zanj (Kol. 1, 15-17). Zato ima Kristus vso oblast v nebesih in na zemlji (Mt. 28, 18), zato je Kralj vesoljstva. Nam ljudem pa je Kristus še iz drugega vzroka kralj: ker nas je odrešil. Da, Kristus je v pravem in najvišjem pomenu naš kralj-osvoboditelj. Prišel je na zemljo vojskovat se za nas, premagal je vse sovražnike našega zveličanja in nam dal svobodo otrok božjih. Kakšna svoboda je to? To je tista velika svoboda, ki nam je nobena zemeljska moč dati in nobena zemeljska moč vzeti ne more. To je tista velika svoboda, brez katere smo sužnji tudi v najsvobodnejši deželi, če jo pa imamo, smo prosti tudi v ječah, tudi v verigah. To je tista velika svoboda, ki je nad vsako drugo svobodo vzvišena kakor nebo nad zemljo. Pa kje je vendar ta svoboda? To je oproščenje od spon zmote, od spon greha, od spon sveta, od spon smrti. Poglejmo, če nam ni dal Kristus-Kralj te svobode!

* * *

Jaz sem luč sveta, je dejal Kristus, kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi (Jan. 8, 12). S temi besedami je povedal, da je bila pred njim in brez njega na svetu tema. O, in v kakšni sužnosti temnih zmot je bilo človeštvo pred Kristusom! Izgubilo je bilo izpred oči podobo pravega Boga. Pozabilo je bilo svojega nebeškega izvora. Poti svojega dostojanstva in svojih dolžnosti ni več poznalo, nič več ni vedelo za svoj pravi cilj na zemlji. Zašlo je bilo tako daleč, da je oboževalo stvari namesto Stvarnika. Iz lesa in kamna si je delalo bogove. Svoje globoko zadolženje, ki je s silno težo tiščalo k tlom, je izkušalo izbrisati z malikovavskimi daritvami, da, celo z groznim barbarstvom človeških žrtev. In to ni bilo samo človeštvo na najnižji stopnji izobrazbe. Tudi najkulturnejši narodi starega sveta so ječali v sponah najgrših umskih in moralnih zablod. Prava sužnost duha in srca je to bila, zakaj ljudje si niso mogli pomagati ven iz nje, ker niso poznali resnice: prav kakor popotniki v temni noči, ki ne vidijo luči nikjer. — Iz te sužnosti je človeštvo

oprostil Kristus. On edini je mogel raztrgati noč, ki je bila padla med nebo in zemljo in zakrila sonce večne resnice. Kristus nam je zopet pokazal naš izvor od Boga in naše dostojanstvo ter pot po zemlji, vredno tega izvora in tega dostojanstva. On nam je zopet odkril cilj, vreden, da z vsemi svojimi močmi in vsemi sredstvi zveličanja stremimo za njim. Kristus nam je svoje božje razodetje, čigar nauki, zapovedi in obljube so tako prikladni vsakemu človeškemu stanu, spolu, starosti — potrdil s svojim življenjem, delom, čudeži, smrtjo, potrdil tako močno, da se noben pravični razum ne more odtegniti njegovi luči. Za čuvarico, ohranjevalko, širiteljico tega razodetja je ustanovil Cerkev, da se po nji raztaka sveta resnica na vse kraje sveta do konca vseh časov. Tako se vsi ljudje lahko oproste zmote in svobodno zadihajo v zveličavni resnici. To svobodo nam je dal Kralj Kristus, in vedite, da niso prijatelji prave svobode tisti, ki zametavajo nauk Kristusa, ki sramote njegovo Cerkev, razdirajo njegov evangelij z lažnjivimi nauki, ki izpodrivajo krščanstvo z novim poganstvom!

S sponami zmote pa nam je odvzel Kristus-Kralj tudi spona greha. Ne samo tako, da je s trnjevo krono na glavi stopil na prestol križa in tam pred Bogom raztrgal naše dolžno pismo ter je pribil na križ (Kol. 2, 14), marveč nam je tudi dal luč božje resnice zato, da živimo po nji. Vsakdo, ki dela greh, je suženj greha (Jan. 8, 34). Ko se je prvi človek uprl volji Najvišjega, sta prišla greh in njegova sužnost na svet. Meso se je nagnilo k slabemu, težnje je šlo v prepovedano, moč za dobro je opešala, oblast hudobije je zrastle. Ah, predragi! v kakšne grehe je zabredlo padlo človeštvo! Kakšne strasti so zavladale v srcih, obrnjenih stran od Boga, in kakšni zločini, kakšna grozodejstva so se iz njih rodila! Od krvavega bratomora Kajnovega do križanja Zveličarja na Golgoti — kakšne grehote so vpile do nebes! In še po odrešilni smrti Gospodovi do današnjega dne — s kakšnimi grešnimi deli so poniževali človeštvo, so poniževali krščanstvo tisti, ki o odrešenju niso nič vedeli ali nič vedeti hoteli! — In nihče ne reci, da to ni sužnost, marveč prostost človeške volje, ki svobodno voli zlo. Taka prostost ni prava, človeka vredna prostost. Ne! Prava, plemenita svoboda je v tem, da najvišjo in najzvestejšo voljo božjo spoznamo, da se tej spoznani volji božji uklonemo, da iz pokorščine, spoštovanja in ljubezni svoje poželjenje zatajimo in ravnamo po božji postavi — ne suženjsko, marveč radovoljno. K tej svobodi nas je povzdignil iz sužnosti greha Kralj

naš Kristus. Z vsem svojim govorjenjem, življenjem, trpljenjem, umiranjem na križu nas je učil spoštovati in izpolnjevati voljo nebeškega Očeta, iz svobodnega hotenja delati to, kar je pravo, dobro, lepo — tako, da nam ni niti treba zapovedi, sodnika in kazni, marveč da vse to nosimo sami v svojem srcu; tako, da nam je krepost življenska potreba in izpolnjevanje dolžnosti do Boga in bližnjega take-rekoč ozračje, v katerem dihamo in se gibljemo, in iz katerega si nikakor ven ne želimo. Tako po besedah sv. Pavla sicer služimo pravičnosti, pa smo prav zato prosti greha. Hvala pa bodi Bogu! — kliče apostol, da, ko ste bili sužnji greha, ste iz srca pokorni postali podobi tistega nauka, v katerem ste bili poučeni (t. j. nauka in zgleda Kristusovega). Rešeni pa od greha, ste postali služabniki pravičnosti (Rim. 16, 17-18). In zato, predragi, niso pravi prijatelji svobode tisti, ki dano božjo in cerkveno postavo prelamljajo, ki greh ljubijo, greh poveljujejo, greh širijo; ki imajo krepost za suženjstvo in razbrzdano strast za prostost. Stran od njih — njihova svoboda vodi v pogubljenje!

A ne samo iz spon zmote in greha nas je hotel osvoboditi Kralj Kristus, marveč celo naše življenje je hotel prenoviti, da nas tako osvobodi vseh suženjskih spon sveta. Ne ravnajte se po tem svetu! — nam kliče Jezus po svojem apostolu (Rim. 12, 2), in kažoč nase, govori sam: Jaz sem svet premagal (Jan. 16, 33). O, da bi ga premagali tudi mi, kako svobodni bi bili v svobodi božjih otrok! Ali nas svet ne deva zares v sužnjost? Svet s svojimi zemeljskimi mislimi in željami, s svojim hrepenenjem za tem, kar je minljivega, praznega, ničnega? Svet s svojim poželjenjem mesa, poželjenjem oči, napuhom življenja? Čimbolj odmičemo pogled od nebeškega, tembolj je prikovano na zemljo naše oko in naše srce. Čimbolj izgublja duh nad nami svojo oblast, tembolj nam gospoduje meso. Čimmanj smo otroci božji, tembolj smo sužnji tega sveta. Na zemlji iščemo svojo stalno domovino; bogastvo sveta se nam zdi resnično imetje; minljive zemeljske časti nas žeja, in čutni užitki se nam zdijo prava radost. Tako nas oklepajo okove sveta, in te okove so trde, pravi sv. Avguštin, njihova trdota je resnična, njihova lepota le navidezna, njihova bridkost je gotova, njihova slast negotova . . . Hvala Bogu, da nas je tudi iz teh okov osvobodil Kristus, ko nam je iz minljivosti pokazal v neminljivost, ko nas je učil zbirati na zemlji zaklade, ki jih rja in moli ne snesta in tatje ne pokradejo; ko nam je pokazal čast otrok božjih, ki ni odvisna od človeške sodbe in človeške naklonjenosti; ko nam je razodel tesno pa varno pot v deželo blaženosti, kjer sonce veselja nikoli ne zatonetone; ko je sam šel pred nami po tej poti — naš Kralj — naš veliki, sijajni, sveti zgled, kako se je treba vojskovati s svetom in ga premagati: Vse, kar

je rojeno iz Boga, premaga svet, in to je zmaga, ki premaga svet, naša vera (1 Jan. 5, 4). O kako tolažilno padajo in naša srca ti žarki svobode Kristusove zlasti dandanes, ko vidimo vsepovsod nestalnost svetne veličine, svetnih zakladov, svetnega uživanja! O, niso, niso prijatelji prave svobode tisti, ki stavijo v to posvetnost vse svoje upe, ki nas z zemeljskimi miki zapeljujejo stran od Boga, ki vse stremljenje človeško za svetom uravnavaajo. Ne za njimi — za Kristusom-Kraljem hodimo, ki nas je osvobodil spon tega sveta!

Pa še en jarem leži na človeštvu — strašen jarem smrti. Ah, huda je sužnost smrti! Kakor je po enem človeku greh na svet prišel, in po grehu smrt, in je tako nad vse ljudi smrt prišla, ker so vsi v njem grešili (Rim. 5, 12). Vse je zaslužnjila smrt, kar je živega. Otroke trga iz naročja staršev in starše iz objema otrok; v zemljo, v katero pohodi noga črva, položi smrt tudi bogatina in kralja. — Toda ali ni tudi teh okov razbil Kristus — Kralj?

Francišek postane božji človek.

Jaz sem vstajenje in življenje, je govoril na grobu Lazarjevem. Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje; in kdorkoli živi in v me veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ to? (Jan. 11, 25.) Ali verujemo to, predragi? Ni je sicer vzel Kristus od nas telesne smrti, ki mora ostati večni spomin na greh človeštva. Toda želo ji je odvzel — o smrt, kje je tvoje želo? (1 Kor. 15, 55), njen strah je v nič dejal, njeno grozo je premagal, ko je sam za nas umrl in tretji dan od smrti vstal in je tudi nam, sproščenim zmote in greha in sveta, zagotovil častitljivo vstajenje in večno življenje. Od takrat naprej smrt pač še trka na naša vrata, a ko vrata odpre, zablesti skozi smrtno temo jasni dan od večnih holmov. Smrti mrzla roka nas mora od takrat naprej le voditi iz bolečine mesta tja, kjer blažena večnost vse verige zgrudi, kjer ni več ne vročine, ne mraza, ne nikakršnega trpljenja, kjer Bog sam obriše vse solze iz objoka-

nih oči, kjer je večna radost, večna sreča, večno uživanje. O, velika, največja osvoboditev — neizmerena ti hvala zanjo, Kralj naš, Kristus! Kako majhni prijatelji prave svobode so tisti, ki poznajo le to časno življenje in višjega, večnega ne poznajo; ki vse svoje misli in želje, ves pomen človeškega bitja polagajo samo v to zemeljsko romanje, smrt pa imajo za konec vsega, za povratek človekov v pozabnost, v temo, v nič! . . . (Prim. Dr. H. Foerster, *Der Ruf der Kirche in die Gegenwart*. 5-7. Aufl. Regensburg, 1915.)

* * *

Predragi! Držimo se Kristusa-Kralja, kralja-osvoboditelja od spon zmote, greha, sveta in smrti. Hodimo verno za njegovo zastavo! Njegova zastava je križ.

Zastava Kralja bliža se,
blesti se križeva skrivnost . . .

Na križu je bilo zapisano: Jezus Nazareški, Kralj Judov — Judov — t. j. izvoljenega ljudstva. A zdaj smo mi vsi izvoljeno ljudstvo njegovo, ovce

njegove paše. Zato je bil napis na Golgoti postavljen v treh jezikih: v grškem, latinskem in hebrejskem. Ti trije največji jeziki sveta so pomenili cel svet, vse ljudi. Žal, da cel svet, vsi ljudje nočejo razumeti, da je Kristus Kralj vseh. Če danes oznanjamo s prižnic: Glejte vaš kralj! — tisoči tega nočejo slišati. Zato, ker je križ njegova zastava, ker je treba hoditi za njim po poti križa, po poti zatajevanja, odpovedi, izpolnjevanja božje postave. — Tega ne mara svet. Zato pa je tudi med človeštvom še toliko sužnosti: sužnosti nevere, sužnosti greha, sužnosti posvetnih misli in želja, sužnosti nesrečnega življenja in nesrečne smrti . . .

Mi, predragi, v Kralja Kristusa živo verujemo, upajmo vanj, ljubimo ga! Naj kraljuje v vseh naših mislih, željah, besedah, dejanjih! Kar on zapoveduje, storimo, kar on prepoveduje, opustimo! Združimo se z njim, v molitvi, pri sv. maši, v sv. obhajilu! Vse svoje težave in trpljenje mu darujmo! Vse radi prenašajmo — samo da hodimo za njim, da nas Kralj večne slave pripelje nekoč v kraljestvo večne slave. Amen.

Nečimernost nečimernosti.

(Resnična zgodba. Po zapiskih redovnice.)

MIRIAM.

ADNJI dan leta 1906. se je nagibal zatonu. Noč je razprostrla svoja temna kri-la nad sončno Gorico in jo odela v me-gleno tančico. V veliki, dvonadstropni hiši poleg cerkve sv. Antona se je zbra-la "trolista deteljica", da bi slavila Sil-vestrov večer. Sošolke so in obiskujejo II. letnik učiteljsišča. Vera, — najstarejša vedra hčerka ze-lene Štajerske, je velika ljubiteljica petja, glasbe in plesa. Vsled svoje veselosti in preprostosti je sploš-no priljubljena. Stana, otrok sončnega juga, je ne-dvomno okusila le senčne strani življenja. V nje-nih potezah je bridkost izbrisala vsako mladostno sled. Tako resna in nedostopna izgleda. Nad vse ljubi knjige. Majda, Benjamin trozveze, je obsuta s srečo, — pravi nedeljski otrok. S svojo izredno nadarjenostjo nadkriljuje vse sošolke. Tega se tudi zaveda. Ve, da je vsestransko občudovana in da jo obožuje tudi lastni oče. Razen znanosti ljubi na-kitje in svoje male, nežne roke.

Nekoč je pravila Stani, kako laskavo se je bil ne-kdo o nji izrazil. Ko pa je prijateljica le mrzlo od-vrnila: "Tako?" — je bila Majda globoko užaljena. A prav ta mrzlota ji je vendar nekako ugajala. Tes-no se je bila oklenila Stane in je napram njej mogla odkrito govoriti. Kako vendar to? Znabiti zaradi tega, ker ji Stana ni izrekla najmanjše pohvalne be-

sede? O, vse preje! — Navadno je imela zanjo le očitke. Ona, ki je bila vajena, da so vedno upošte-vali samo njeno voljo, — ki se sicer nikomur ni pod-vrgla, je pričela polagoma in nezavedno ubogati pri-jateljico. Tako je nekoč priznala Stani: "Kar mi na tebi tako ugaja, je pravzaprav tvoja jeklenost in tvoj mrzli ponos." — Stana se je nasmehnila in si misli-la: "Da, da — in prav to je, česar pri tebi pogre-šam. Veliko raje bi te imela, če bi bila ponižna."

Nekaj časa so se pogovarjale. Nato so ugasnile luč, ker se jim je zdelo, da se o polmraku bolje kramlja. Plamen v peči je prasketal in razlival v so-bo svoje rdeče žarke. O čem so govorile ta Silve-strov večer? Vse tri tako zamišljene. Celo živah-na Vera je bila molčeča. Najbrže so jo bile prevze-le mladostne sanje o lepi bodočnosti? — Pa prekine Stana tesnobni molk: "Bogve, kje bomo čez 10 let? In kako bo takrat?" — "Čez 10 let?" ponovi Majda prizadeto. "Čez 10 let? To je dolgo," meni tudi Vera. In zopet so utihnile, kot bi se nečesa zbale. Čudna tesnoba jih je objela. Plaho so zrle v pla-men, ki je od časa do časa močneje zažarel. — Kam so plule misli? Morda so hotele odgrniti skrivnostno zaveso, ki je prikrivala prihodnost? — Dolgo so mol-čale. Zunaj je ubiral veter svojo čudno pesem. Vča-sih so se zazibale šipe. Ali ni bilo tedaj, kot bi slišale zamorjeno jokanje in pritajeno vzdihovanje?

Težka mora je legla na mlade, dovezetne duše. Stana je globoko povabila glavo. Solze so jo zalile. Sama ni vedela, kaj jih je izvabilo. Ali temne slutnje bridkosti, ki bodo njen delež v teh 10 letih? — Majda se je rahlo sklonila k njej in končno predlagala: "Kaj ne bi bilo lepo, ko bi sklenile, da se čez 10 let snidemo na Silvestrov večer?" — "Da, da," pritrdi Vera, ki si je obrisala solze. "Torej dobro! Obljubimo! Takrat si povemo vse, kaj smo v tem času doživele. To bo dolga povest!" "Obljubim!" "Istotako!" "Jaz tudi!" Pa so si segle v roke. "Kaj pa, če ena izmed nas takrat zbolijo?" vpraša Vera. — "Potem prideta ostali dve k njej," določi razsodna Stana. "Dobro. Pri tem ostane! Čez 10 let!" — pritrdi tudi Majda. Zadnja iskrica je v peči že davno ugasnila. Stana je vstala in prižgala luč. Sedle so k mizi, odprle spominske knjige in zapisale: "Silvestrov večer 1906. Temna noč, — temna bodočnost. Sestanek Silvestrov večer 1916." Pristavile so še par verzov o zvestobi, ki jih je porodil svečani trenutek in podpise. Nato so si pogledale v oči, kakor bi se hotele prepričati, če jim je resno z dano obljubo. — Šipe so se še vedno tresle. Veter ni bil ponehal. Ali se niso stresla tudi vrata? Zamižale so in se zatopile v svojo pogodbo. Sicer bi bile morda zapazile koščeno ženo, ki je držala za kljuko in se jim pogrogljivo smejala. "Hm, lepe načrte snujete, a mene ne vprašate za svet! Me še spoznate! . . ." Ali ni zavihtela kose nad življenja žejnimi dekleti? . . .

* * *

Čas beži. Prišel je drugi Silvestrov večer. Detejljica je bila še vedno v Gorici. Morda jo najdemo zopet v izbici lepih spominov, pri cerkvi sv. Antona? Zaman bi jo iskali tamkaj. Popolnoma v drugem delu mesta, nedaleč bistre Soče, stoji med zelenjem lepa, mala vila, Majdin dom. V njej srečamo danes Stano in Majdo. Krasno opremljena soba, ki je sicer slišala toliko dekliških skrivnosti, je nocoj prazna. V Majdini spalnici gori luč. V postelji mlado živ-

ljenje, ki mu smrtne rože ožarjajo lica. — Majda, Majda, ti sončni otrok! Ti oboževana ljubljena! Kdo je obsodil k smrti tvoje cvetoče pomladne dni? Kdo ne bi jokal ob tvojem ugašajočem življenju? Ob vzglavju sloni Stana, njena zvesta prijateljica, ki deli z njo vse bolesti. Vsak prosti trenutek prihiti k njej. Nobena stvar je ne more odvrniti od tega vsakdanjega obiska, saj ve, kako jo bolnica hrepeče pričakuje . . . Uboga Majda!

Dve leti je glodala na njej neozdravljiva bolezen. Vsa sredstva so bila brezuspešna. Končno je zdravnik dvomljivo zmajal z glavo. V bridkem trenutku, ko je Majdin oče zaslišal, da izgubi svojo oboževano hčerko, se ga je polastila silna melanholija in mu popolnoma otemnela razum. Težko prizadeta gospa je s pretresljivim ihtenjem objela Stano: "Oh, Stana! Izgubimo jo, izgubimo jo!" Takrat je Stana docela spoznala, da mora ostati v tej hiši v zaslombo. Štiri leta tihega prijateljstva so potekla in v tem času je postala vsem tako draga. Vse družinske radosti je delila. Zdaj je čutila sveto dolžnost, piti z njimi tudi iz grenkega keliha. Ali se niso vsi drugi odtujili? Celó Vera je prihajala redkokdaj. Bridko je sicer jokala, ko je čula o bolezni ljubljene Majde. Toda, kdo bi ji štel v zlo, da se je v svoji veselosti zbala prodreti globlje v resnost življenja? Tako je lepa vila ob živahni Soči v trpljenju — osamela. Le Stana se je je oklenila s podvojeno iskrenostjo in globokim sočutjem. Prizadevala si je, tolažiti in pomagati, kolikor je mogla, da si ji je sami krvavelo srce. Z dneva v dan je bledela, a kako naj bi mislila nase? — In Majda? . . . Kmalu je spoznala vso opasnost svoje bolezni. Niso je mogli varati. V neštetihih nočeh, ki jih je prečula, je doznavala vedno jasneje, da bo morala umreti, — kmalu umreti. Pa temu se je upirala vsa njena narava. In kar je iz nežne obzirnosti mamiči zamolčala, tega Stani ni mogla utajiti.

(Dalje prih.)

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Pričujočo številko Ave Marije smo izdali malo pred časom. Izdali pa smo jo pred časom zato, da ne bi potem zakasnela radi koledarja. Vsled tega bodo tudi marsikateri novice prišle poznej na vrsto.

V kratkem bo izšel **naš koledar za leto 1929**. Bo izredno zanimiv. Veseli ga boste, ker bo prinesel same izvirne stvari. Velike vrednosti bo zlasti izboren spis dekana Šavsca o profesorju Jagru, ki ne bo samo prispevek k zgodovini ameriških Slovencev, ampak tudi lep donesek k jugoslovanski zgodovini. Izredno zanimiv bo nadalje tudi članek izpod peresa našega pesnika Ivana Zormana o "Petju in narodnosti v Clevelandu". Izmed drugih sotrudnikov naj omenim samo imena kot so: monsignor dr. Grivec, kanonik dr. Opeka, dr. Trdan, prof. Pavlin, Rev.

Soklič, Father Podbregar, P. Blanko, P. Aleksander, Anton Grdina in dr. V koledarju bo tudi poseben Mladinski oddelek in tukaj bo najlepši članek "On Scouts," ki ga je napisala Miss Albina Wahčič, Notre Dame College, Cleveland, O. Torej se koledar za leto 1929 sam priporoča in ni treba zanj izgubljeni lepo donečih reklamnih fraz. Ameriške Slovence bodo zraven tega gotovo razveselila tudi številna poročila iz naselbin. Zatorej sezite po novem koledarju kakor hitro bo izšel. Naroča se pri Upravi Ave Marije, Box 443, Lemont, Ill.

Eno opravičilo moram dodati. Kakor slutim, nisem vsem odgovoril na njihova pisma in želje. Zatorej prosim vse tiste, da mi oprostijo. Rad bi, da bi se še oglasili in povedali, da niso dobili odgovora.

Obisk v notranjosti karmela v Lisieux.

(Konec.)

PRISLI smo zopet na hodnik, ki od vseh strani obdaja košček vrta. Tam je Jezus na dan preobleke iznenadil svojo nevestico z zaželjenim snegom. Četverkotni vrt je lepo opredeljen in poraščen s travo. Vmes so bele ceste. V sredini je na granitnem podstavku Križ. Par korakov oddaljen stoji kip Male Terezije, ki se ozira na sveto Razpelo. 16letna novinka mu je bila bliže. Prirčno je objemala Križanega, ki je govoril njeni duši. Saj je zapisala: "Proseče me je gledal in prosil žrtev." O, ko bi imeli Terezijino iskreno dušo, da bi tudi nas ranila božja ljubezen! — Da Njemu ne bi odrekli ničesar, ki je prelil za nas zadnjo kapljico svoje dragocene Krvi.

Zopet smo stopili v samostan, odkoder vodijo široke vrata na drugo stran vrta. Mimogrede smo po-

Francišek pridobi za Gospoda Klaro in njeno sestro Agnezo.

zdravili beli grlici, ki sta bili v Rimu darovani v zlati kletki. Zdaj se lahko prosto gibata, ker imata večji domek, lepo okrašen z rožami in zastavicami.

Samostanski vrt ni prav velik. Ves je zelen in posajen z zelenjem, kar mu daje prav prijazno lice.

V duhu vidimo sv. Terezijo kmalu po vstopu, ki hodi na povelje predstojnice plet. In pozneje je od boleznih izdelana na isti poti darovala svoje zadnje korake v apostolske namene: Za misijonarje hodim, je dejala v svoji veliki gorečnosti. — Še druga slika prihiti v spomin. Težko bolna Terezija je šla na vrt, da bi se navžila svežega zraka. Mala bela kokoš je nedaleč od nje krila piščeta pod svoje peroti. Svetnici so ob tem pogledu stopile solze v oko. Milo ji je v tem prizoru ponazorila neštete pozornosti, ki ji je Bog natrosil v njeno življenje.

Na vrtu smo videli tudi eremitaže (puščavniške utice), kjer srečne karmelske redovnice včasih premišlujejo. Zatečejo se vanje kakor v puščavo.

Nato smo krenili proti krasnemu kostanjevemu drevoredu, ki ga je sv. Terezija tako ljubila. Neko jutro je stala zamišljena na tem mestu in strmela v obsekane velikane. Obžalovala je, da so jih posekali in si mislila: koliko let poteče, predno zadobe svoj prvotni kras. — Terezika, zdaj se lahko vrneš, ker so si naredili vsó nekdanjo veličastnost. V senci teh kostanjev je pisala zadnje vrstice svoje dušne povesti. Sedela je v bolniškem vozičku, ki so nam ga tudi pokazali.

Še nekaj korakov, pa stoji pred nami samostansko pokopališče, kjer počivajo prve matere lisieuxskega Karmela. Kolikrat je svetnica na tem mestu premišljevala!

V sredi se dviga križ, ki je stal na Terezijinem grobu na javnem pokopališču do srečnega dne, ko so dvignili njene zemske ostanke in jih prenesli v Karmel.

Približali smo se pralnici, kjer si je pridobila toliko nebeških zaslug. Vedno si je poiskala tisto mesto, ki je nudilo največ prilike zatajevanja. Spomnimo se, kako jo je tovarišica nevede škropila z umazano vodo. Svetnica se ni umaknila, dasi ji je bilo skrajno neprijetno. Vesela je bila nove prilike, s katero je mogla Jezusu dokazati svojo ljubezen. To žrtev je darovala za spreobrnjenje grešnikov. O, Bog, kako zelo Te je ljubila! Obdaril si jo z nenavadnim dušnim bogastvom, telesnimi vrlinami, zemeljsko srečo, in vendar Ti je rajše ponižno sledila v pralnico! . . . Kakšno pot je prehodila! Saj se spomnimo na dogodek iz otroške dobe. Nekoč ji je bila mamica obljubila par krajcarjev, če poljubi tla. Za otroka velik zaklad. In vendar je v svojem naravnem ponosu odvrnila: O, mamica, rajše nimam krajcarjev!

Iz vrta smo prišli v 7 m dolgo in 4 m široko obednico, ki ima na obeh straneh po tri okna. Krog in krog so lesene mize. Miza matere predstojnice stoji na zadnji strani, nasproti stolu za duhovno branje, ki je podoben cerkveni prižnici. Mala Terezija je dalj časa oskrbovala obednico. Pred vsakim obedom je razdelila vrčke z vodo, posodice s soljo in oljem itd. Pod servieto, prtič, ki krije lesen nož in žlico (drugega jedilnega orodja v Karmelu ne poznajo), je dala košček kruha. V svojem redovnem življenju je v obednici štirikrat menjala prostor. Vsi štirje prostori so bili v teh dneh okrašeni z vencom belih rož. Tudi prižnica je bila lepo ovenčana,

ker je svetnica na tem mestu večkrat čitala duhovno branje.

Bilo nam je, kakor da jo vidimo pri bornem obedu. Včasih je dobila kakšen star, pogret košček. V svojem spokornem duhu je znala prepričati sestre kuharice, da je izgubila okus, in da je za njo vse dobro. Zato se niso pomišljale, ji ponuditi ostanke. A nihče ni čul tihega pogovora v njeni globini: "O, za te je to že dobro!"

V Karmelu je zastopano tudi umetništvo. Na hodniku, ki vodi v obednico, je velika stenska slika, ki predstavlja svetniško proglašenje pri sv. Petru v Rimu, 17. maja 1925. Slika je alegorično zamišljena: Procesija karmeličank z lilijo in palmo v roki. Redovnicam slede nešteti angeli v dolgih, veličastnih dalmatikah (obleka, ki jo nosijo duhovniki pri slovesni službi božji). Angeli nosijo sv. Očeta na slovečem stolu, "sedia gestatoria" imenovanem. — Slike so umotvori karmeličank. Prvenstvo ima gotovo rodna sestra sv. Terezije, Celina. Pa tudi druge redovnice ne zaostajajo.

Dospeli smo v kor, molitvenica, vso v prazniškem zelenju in cvetju. Velika mreža, ki loči redovnice od vernikov, je preprežena s temnim zastorom. Na desni strani so nam pokazali zamreženo okence, kjer se je svetnica krepila z angelskih kruhom pri sv. obhajilu. V tem koru je okusila marsikatero duhovno radost. Saj pravi sama: "Kako ponosna sem bila, kot hebdomadarica, ko sem vodila božji oficij. Ponosna v misli, da moli iste molitve duhovnik pri sv. maši. Tudi jaz sem smela glasno moliti pred Najsvetejšem. Prostor sv. Terezije je zaznamovan z bakrenim križem. V tem koru jo je zadela ognjena puščica božje ljubezni. Spet podobnost z veliko sv. redovno materjo, sv. Terezijo Jezusovo, ki ji je Seraf na božje povelje ranil srce.

V molitvenici Najsvetejšega zakramenta so dobro ohranjeni ljubki freski, ki jih je slikala sv. Terezika na željo in povelje m. predstojnice.

Iz pritličja vodijo k celicam še iste stopnice, po katerih je stopala težko bolna svetnica. Pri vsaki stopnici je postala, ker ni mogla dihati.

Na širokem zgornjem hodniku so na eni strani mnogoštevilne zahvale za uslišane prošnje. Na drugi so napisani z raznimi izreki. Predvsem svetopisemskimi. Nad uro je izrek sv. Terezije Jezusove: "Ko slišim, da bije ura, se razveselim, da sem zopet eno uro bližje ljubemu Bogu in eno uro manj v tem revnem življenju."

Celice so posvečene posameznim svetnikom in nosijo na vratih ime dotičnega svetnika. Zanimivo je, da je bila celica sv. Terezije posvečena sv. Elizeju, ki je prosil preroka Elijo, naj mu da dvojno mero svojega duha. Čudovito dejstvo. Saj vemo, da je svetnica v svoji veliki gorečnosti prosila vse svetnike dvojno mero njihovega duha.

Ganotje nas je prevzelo, ko smo vstopili v celico karmelskega Angela. Celica je razdeljena. Polovica je pretvorjena v kapelico. Oltar, s ponarejenim kipom Matere božje od smehlajaja, zavzema skoro ves prostor. Do proglašenja blaženim je bil na tem mestu čudodelen kip. Sedaj so ga pa prenesli v javno kapelo k sv. ostankom Male Cvetke.

V prvem delu celice je sv. Terezija sprejemala novinke in jim delila navodila. O, ko bi jo bili mogli poslušati tudi mi! Drugi del je pravzaprav celica, kjer je stanovala. Zidovi niso pobeljeni. Pod je navaden in obrabljen. Okno je precej veliko. V celici ni peči, zato mora biti pozimi jako mrzla. Koliko zatajevanja je nudila sv. Tereziki, ki je bila za mrzaz tako občutljiva.

Ob steni je postelja, odeta s sivim pogrinjalom. Dotaknil sem se slamnice, da bi videl kako je trda. Resnično: kakor kamen . . . In na njej je počival na nežnost in udobnost navajeni otrok. Ko je zjutraj zazvonilo, je brž premagala trudnost. Na blazino je položila svoj križec in dejala: "Moj Jezus! 33 let si na zemlji dovolj delal in se solzil. Zdaj bom jaz trpela in se bojevala."

Na zidu vise preprost lesen križ, škropilnik in dve navadni podobici: dobri Pastir in Marija. V kotu je vrček za vodo, lučka in peščena ura. Tudi košarica za ročno delo in njena "pisalna miza", to je deska, ki se jo položi na kolena. Ta nadomestuje karmeličankam mizo. Spoštljivo smo poljubili tla, po katerih je hodila deviška Mala Cvetka.

O, ko bi te stene mogle govoriti! Kaj vse bi povedale? Koliko kreposti in iskrenih vzdihov so videli in čule! Sama je rekla: "Mnogo sem v tej celici trpela. Srečna bi bila, ko bi smela v njej umreti! Velik del svoje sreče sem našla v tej celici."

Polni čudovitih vtisov smo odšli v kapiteljsko dvorano (prostor za razne redovne vaje, posvetovanja itd.). To je res pravi muzej, ki hrani mnogo zanimivih spominov. Tukaj se je sv. Terezija izročila Gospodu s svetimi zaobljubami. Poleg oltarja stoji sveča prav na dotičnem mestu. V stekleni omari hranijo štiri velike knjige njenega brevirja. V sredi so šolski zvezki Male Cvetke in rokopis njene dušne povesti. Pisava je drobna, vrstice goste in pisane do konca, brez roba. Njene barvane šolske risbe izpričujejo veliko zmožnost. Kolika žrtev je bila zanjo, da se kot otrok ni smela izpopolniti v slikanju. Morda bi bila pozneje tekmovala s Celino.

Poleg teh dragocenosti je tudi evangelij, ki ga je noč in dan nosila pri sebi. Na zadnji strani je po spovednikovem nasvetu s krvjo napisala apostolsko vero, da bi premagale strašne skušnjave in bi Gospodu potrdila svojo neomajno versko zvestobo. Zanjo je bila pripravljena preliti zadnjo kapljico krvi. Ob strani je robček, ki ga je na dan prvega sv. obhajila napojila s solzami ljubezni. Tudi list, na ka-

terega je spisala svojo izročitev usmiljeni Ljubezni 9. junija 1895 je še ohranjen.

Ob 2. je zazvonilo k večernicam. Morali smo se posloviti. Duša je drhtela v najrazličnejših čustvih. O, koliko lepega smo videli in slišali pri tem obisku! V globini je odmevala hvalnica Njemu, ki je ustvaril to čudovito svetniško Rožo.

Pri vseh teh spominih bi bili iskreno radi videli živ spomin na Malo sv. Terezijo, — njene rodne sestre: Pavlino, Marijo in Celino, ki žive isto življenje molitve, odpovedi in pokore, kakor ga je živela ona.

Pa one ljubijo skritost in samoto. Samo sestre so deležne sreče, da jih lahko vidijo. Ganljiva skromnost in ponižnost, ki kliče nase božji smehlaj in na zemljo rajski blagoslov. O, blaženi Karmel, v obilju duhovnega bogastva!

Pozdravljeni, dragi bravci! Če vas je moj spis zanimal, je to le delo sv. Terezije. Ljubite jo še iskrenejše! Če vas pa nisem zadovoljil, odpustite! Volja je bila dobra, a težko je izraziti to, kar srce najgloblje občuti. (Annales de Ste. Therese, decembre 1925—K. S.)

G. B., redovnik v Rimu.

Mother Adelaide, ameriška velika Terezija.

Hrast in bukev.

Po Ewaldu.—P. P.
(Konec.)

“Pozdravljene bodite!” je rekel stari hrast in je dobrohotno prikimal bukvam. “Jaz vas bom gojil in dobro se vam bo godilo kakor mojim lastnim otrokom.”

Mislil si je: Premajhne so, da bi se jih treba bilo bati. To so otroci. In kdo se bo oziral na otroke!

“Hvala!” so govorile mlade bukve.

Toda mladi hrastič ni hotel nič vedeti o tujih drevesih.

“To je že skoro predrzno, kako rasteš v višavo!” je zaklical čez leto in dan najbližnji bukvi. — “Saj mi segate že skoro do pasa. Ali bi ne bilo prav, ko bi pomislile, da sem jaz starejši in vrh tega še iz družine, ki ima tukaj domovinsko pravico?”

Bukvica se je smejala s svojimi majčkenimi listi, vendar ni nič rekla.

In tako je minilo vse poletje in potem še eno in še eno. Bukve so izvrstno vzpevale in so zrastle naposled hrastičku čez glavo.

“Proč z vašimi listi!” je kričal hrastiček. “Ve mi jemljete sončno luč; tega ne morem trpeti. Jaz potrebujem veliko sonca. Proč z listi, ker sicer moram poginiti!”

Bukve pa so se le smejale in so rastle naprej. Naposled so se sklenile tesno preko hrastička in hrastiček je zamrl.

“Sram vas bodi!” so zašumeli hrasti. In so same jeze stresali svoje veje. Le stari hrast je menil, da bo zlepa več opravil in se je potegnil za svoje varovanke.

“To je pravična kazen za mladiča!” je rekel. “To ima za svoje bahanje. To rečem, četudi je bil meso od mojega mesa in kost od moje kosti. Toda sedaj se pa le lepo zadržite, bukvice male, ker sicer vam ne odide klofuta z mojih vej!”

Prešla so leta, bukvice so rastle in dorastle v vitka drevesca, ki so začela segati prav noter v veje starega hrasta.

“Moram reči: sedaj ste mi že nekoliko nadležne!” je rekel nekega dne starec. “Mari bi poskusile bolj na širokost rasti. Poglejte, kako so vaše veje polne in košate! Navzdol jih zakrivite, kot to vidite pri nas. Kaj boste pa počele, ako pride močan vihar? Vi niti ne veste, kako veter vrhove vije in stresa! Celo moji stari udje so včasih pokali; kako bodo šele vaši.”

“Vi rasteš po svoje, me po svoje,” so odgovorile mlade bukve. “Tako je navada v naši domovini in zato menda nismo nič manj vredne kakor vi.”

“Posebno uljudne niste do mene, ki imam že sivo glavo,” je rekel hrast. “Skoro mi je žal, da sem

vam bil tako naklonjen. — Če imate le iskrico poštenja v svojem srcu, bodite toliko uljudne in odmaknite svoja peresa nekoliko v stran. Letos moje spodnje veje niso niti pognale, ker mi jemljete luč.”

“Ne razumemo prav, kako bi me bile temu krive!” so odgovarjale bukve. “Vsak se brigaj zase. Ako je sposoben za svoj poklic in ako mu je sreča mila, potem mu gre dobro. Ako ne, potem se mora pač vdati v svojo usodo. Tako je na svetu, kaj hočemo!”

In spodnje hrastove veje so zamrle. Starca je začelo resno skrbeti, kaj bo . . .

“To ste mi tudi!” je zmirjal. “Kako mi plačujete mojo gostoljubnost? Ko ste bile majhne, sem pustil, da ste rastle ob mojih nogah in sem vas varoval pred viharji. Pustil sem, da vas je sonce obsevalo kolikor vas je hotelo; kakor lastne ctroke sem vas ljubil. Zdaj pa me hočete v zahvalo za vse to zadušiti.”

“Neumnost!” so rekle bukve.

In rodile so brstje in perje; in ko je sad obrodil, ga je veter stresel z vej in ga razstlal tam okrog.

In ko je prišla lisica mimo in se povaljala pod bukvijo, tedaj je njen kožuh bil ves našpikan bukvinega sadu. Lisica ga je odnasla daleč tja po gozdu. Ravno tako je storil tudi medved. On je rad počival v senci bukve. In gozdna miška je prišla, je pokusila žir in bila vesela in zadovoljna z novo jedjo. Rekla je, da bukvina jedrca vse boljše diše nego hrastov želod.

Vse naokrog so potem pognale male bukve, ki so potem rastle ravno tako hitro kakor njihove matere. Tako so bile mlade in zadovoljne, da se jim je videlo, da jih slaba vest popolnoma nič ne vznemirja.

Toda starec hrast je zrl žalostno tja preko gozda. Povsod so se svetili vrhovi bukev, in hrasti so vzdihovali in si drug drugemu tožili svoje gorje.

“Zdaj in zdaj bodo zagospodovale v okolici!” so kričali in zmajali svoje vrhove, v kolikor so jim bukve še pripustile. “Dežela in zemlja naokrog ni več naša.”

Veja za vejo jim je zamirala. Prišel je vihar in metal suhe veje na tla. Stari hrast je imel sedaj le še par obraščenih vej v svojem vrhu.

“Kmalu me bo konec!” je vzdihoval.

Pa zdaj je bilo že mnogo več ljudi v okolici; in tiso sekali hraste, da je bilo veselje.

“Hrastov les je boljši ko bukov,” so govorili.

“No, vendar nam kdo še kaj dobrega prizna,” je govoril starec hrast. “Ampak to nas bo stalo življenje.”

In obrnil se je k bukvam in rekel:

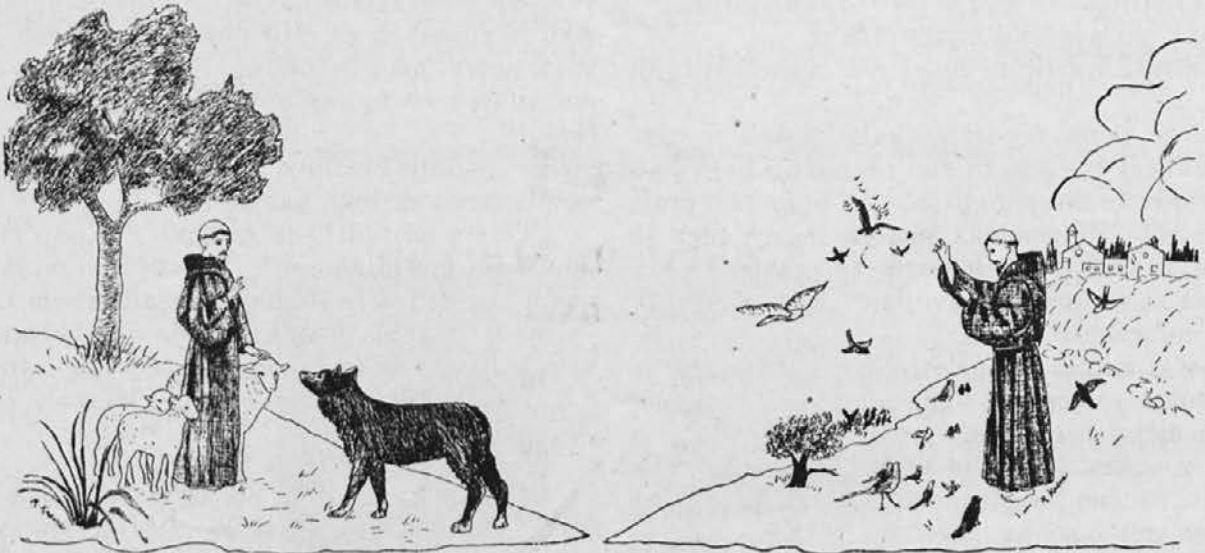
“Kaj sem vendar mislil, da sem vam pomagal, ko ste bile majhne! Kakšen neumnež sem pač bil! Poprej smo bili mi hrasti gospodarji okolice, zdaj pa moram gledati leto za letom, kako moji bratje naokrog v boju z vami podlegajo. Mene bo kmalu konec. Niti eden mojih želodov ni mogel pognati v vaši senci. Toda predno umrjem, bi le rad vedel,

kako morete svoje obnašanje opravičiti. Povejte mi to!”

“To pa prav lahko, dragi prijatelj!” so odgovorile bukve. “Mi pravimo tej stvari **konkurenca**. Mi je nismo iznašle, že od nekdaj je na svetu. Ona je vir napredka!”

“Jaz ne razumem vaših tujih besed,” je vzdihnil hrast.

In po teh besedah je zamrl.

Peti govor o kolektah.

(Zadnji izmed te vrste govorov pri sv. Leonu.)

Predragi! Po božjih zapovedih in navodilih apostolov vemo, da si mora vsakdo izprositi božjega usmiljenja z miloščino, saj smo vsi v nevarnostih tega življenja. Kakšno upanje naj tolaži padle, kakšno zdravilo ozdravlja bolnike, če ne bi uničevala miloščina krivdo? Stiske ubogih naj so zopet zdravilni pomočki za odvzetje greha. “Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli,” so besede našega Odrešenika.

Ko pride Sin človekov v vsej slavi in z njim angeli, takrat se bo vsedel na prestol svojega veličanstva in bo vse sodil. Zbrahi se bodo pred njim vsi narodi in ločil jih bo narazen. Merilo ločitve bo pravica. Predvsem bo preizkusil naše ravnanje nasproti revežu. Trdosrčne čaka delež peklenškega ognja v družbi s satanom. Milosrčne pa čaka večna sreča s Kristusom. Vsa dejanja bodo prišla takrat na svetlo. Vse pred svetom prikrite hudobije bodo odkrite. In koliko hudobnih misli bo postalo očitnih!

Nihče se ne bo mogel izgovarjati, da je čistega srca ali nedotaknjen pred grehom. V življenju ljubljena usmiljenost do revežev bo odločevala potek končne sodbe. Mili darovi bodo doprinesli k zmagi. Zato naj se človek pri vsem svojem življenju da vo-

diti po načelu delavne ljubezni do bližnjega, po zgledu Boga-Stvarnika. Sledi, da tisti na levici obsojeni niso tega storili, kar jim bo očitano. Ko zaslišijo, da so bili pomanjkljivi v delih do bližnjega, bodo morali priznati, da so tudi zapopadeni v grehih ostalih vrst. V mnogih ozirih krivi, bodo zlasti občutili pravično obsodbo, ker niso za svoje prestopke zadoščevali z miloščino. Trdosrčen človek ne bo našel usmiljenja v božjih očeh, saj takega človeka tudi ni ganila beda stiskanih.

Predragi! Kdor torej nima ljubezni do reveža, samemu sebi škoduje in svojo dušo pogublja.

Človeška narava je taista pri bogatih in revežih.

Toda, ako sicer marsikaj odstranimo v življenju, kar bi doletelo nas smrtnike, je docela opoteča želja: zdrav ostati; kajti vsakdo izmed nas se mora bati, da ga morda kaj kmalu obišče bolezen. Marsikaterega torej že izpreminljiva in minljiva narava sili, da se približa z bratsko ljubeznijo svojemu bližnjemu. Dobro srce joka z jokajočim, zdihuje s potrtem. Deli premoženje s potrebnim, sklanja se nad bolniško posteljo in v vsej potrpežljivosti streže bolniku. Nasičuje lačnega, popotnike sprejema.

Kdor lajša časno bedo stiskanega, se izogne večni kazni greha. Imamo bogudopadljivo in skrbno ustanovo, predragi, ki kliče vernemu ljudstvu, naj daruje v dobre namene. Praznujemo jo v teku leta na določen dan.

Vsakdo, ki išče pomoči, se zateče k cerkvi in dobi miloščino iz teh prostovoljnih in pobožnih prispevkov. Vsakoletni dan kolekte bo kmalu tu. Z upapolnim srcem se udeležite tega plemenitega dela. Obenem vas opominjamo, da prinesete mile darove prihodnjo soboto v cerkev vašega okraja. "Bog ljubi veselega darovavca," zato naj vsakdo daruje tako, kot mu okoliščine dovoljujejo. Vsak naj si je

sam pravičen sodnik med seboj in revežem. Veseli in zaupni darovavci, prepodite ozkosrčno malodušnost. Kdor revežu priskoči, znaj, da daruje svoj dar Bogu. Vsako še tako različno premoženje more doprinesiti enak sad; samo če tisti, ki darujejo večji ali manjši znesek, ne zaostajajo v dejavni ljubezni do bližnjega. Bog, ki ne gleda na razliko oseb, sprejme enako dar bogatina, kot reveža. On je namreč enemu dal, drugemu pa odtegnil. Na dan sodbe bo poplačana ne toliko množina darov, kakor predvsem zlato dobrega namena. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen."

—Rev. Pavel Podbregar.

Ob srebrnem studencu.

France Jaklič:

MOHOR Alojna pa ni bil prišel v Tolmin, da bi ga deli v ječo na hladno; po pravico je bil prišel. Pa če te ni dobil, gre pa brez nje domov.

In ni čakal biriča, niti se ni poslovil pri pisarju, kar ubral je je skozi vrata in iz gradu ter poiskal konja in sina.

"Pojdiva! Tu ni pravice!"

Alojna se je vračal iz Tolmina ves srdit.

XVII.

Ko je Alojna prišel ves zdelan in bolan domov, se je zavlekel v slamo in obrnil v steno. Na vsa vprašanja se je le osorno obrezal, tako da so lahko vsi spoznali, da je prav slabe volje, ter da niso samo nezaceljene rane in krvavi žulji vzrok bridkosti, ki ga navdaja.

Tolmin se mu je bil popolnoma pristudil.

O, s kolikim upanjem se je bil podal na pot čez gore tja v daljo. Pravico je bil šel iskat. Ta naj bi ga bila okrepila v boju za studenec. Pa kaj je dobil?

Nič! Z ječo so mu grozili! Pobegniti je moral, da se ni zgodilo še kaj hujšega.

Jasno mu je bilo, da se mu je zgodila krivica. In to ga je raztogotilo, da je vse pokalo po njem. Znašal se je z ostro besedo nad svojimi in ker se ni mogel znesti nad nikomer drugim, je jokal od togote, da se je stresal z vsem životom, zlasti še, kadar je bil sam v hiši.

"Srebro! Srebro!"

Sam ga je bil našel. Na njegovi lastni zemlji je studenec, pa ga ne sme uživati sam.

In z opravičenim ogorčenjem je očital:

"Ali je to pravica?"

In čim bolj je premišljeval, tembolj mu je bilo očito, da ni več pravice na svetu, da ni nikogar, ki bi mu pravico priznal.

Kacander! Ta pohlepni nasilnež! Studenec mu je pokazal in srebro v njem. Kaj je naredil? Polastil se ga je. In Tolmin mu je pomagal. Ko je pa on iskal pravice v Tolminu, tedaj so ga zapodili in še grozili so mu z ječo. Vsi drugi si laste srebro, ki ga je on našel, samo on si ga ne sme.

"Kakšna pravica je to?"

Ni brez vzroka bentil in jokal.

Ko je zastonj premišljal, kako bi prišel do svojih pravic in ugibal, kdo bi bil tisti, ki bi mu pomagal do njih, je pa vznikla v njegovi glavi misel in se mu je porodil sklep, da se je zravnal:

"Sam si bom naredil pravico!"

Kar odleglo mu je, ko se je tako našel in le žal mu je bilo, ker je pričakoval in iskal pravico od drugih.

Zakaj mu je pa Bog dal trdi pesti, ki drže kakor železo in tisto moč v nogah, da se upre, če je treba, še takemu junaku in tisto silo v mišicah, ki stisnejo nasprotnika, da se ne more ganiti v objemu.

To spoznanje ga je umirilo in ko se je zavel moči, se mu je zbudila tudi bojevitost, vrnilo se mu je zaupanje v samega sebe.

V takem trenutku ga je dobila žena, ki je prišla v hišo in je začela tarnati:

"Vse nam bodo uničili. Brez žita bomo. Živina ne bo imela paše. Ti nesrečni ljudje!"

Kajpada ni našla tolažbe. Ko je mož z nevoljo poslušal njeno tarnanje, ko je v njem rastlo sovraštvo do tujih škodljivcev, tedaj se je napol vzdignil na slami in jo je zabrusil poln očitanja:

"Ti si kriva!"

“Zakaj?”

“Da, si! Ti! ... Kaj nisem nameraval napraviti red? A ti si branila! Zdaj pa imaš!”

“Ubijati si hotel! Nesrečnež!” je vzkliknila ona in zaihtela.

“Pa zdaj ne bi bilo treba! Naj oni pogine namesto nas!”

“O Bog pomagaj!”

“Pa sam si moraš, ako ni drugače. Pravice nisem dobil, si jo bom pa sam naredil. Ni vrag! Ali naj čakamo, da nam bodo vse izropali? Da bodo uničili zadnje zrno našega žita? Ni je postave, ki bi nam prepovedala braniti se. Zdaj vidiš, kakšen je. Ropar!”

Njegova beseda je bila močna, prepričevalna, a vendar mu ni pritrjevala, samo tarnala je:

“O, moj Bog! Moj Bog! Ti Križani!”

Kacander in njegovi ljudje so bili res neprijetni sosedje. Prišli so, oblegli srebronosni studenec in se razprostrli okrog njega, dasi so vedeli, da delajo nasilje ljudem, ki so doslej nemoteno uživali pridelke zemlje in zbirali srebro, ki so živeli ondi že leta in leta.

Brezobzirno so se polastili studenca, postavili kolibe, izpustili konje, da so se pasli na prostorih, kjer se je pasla kmetova živina, da so mandrali po žitu in drugih posekah in tako uničevali najpotrebnejše za obstanek družine, ki je živela od tega.

Niti opaziti ni bilo, da bi kdo pomišljal in se spraševal, kako bo družina živela, ako ji uničijo pridelke; niti sence sočutja ni bilo nikjer.

Ko so si postavili kolibe, v katerih so spali in kamor so spravili reči, ki so jih bili prinesli seboj, so začeli postavljati staje za konje, urezali so jarke in pota. Odbirali so prostor, kamor bodo odlagali zemljo in gluho kamenje, ki ga bodo izkopali, pripraven prostor za les, ki ga bodo rabili v rovih, zakaj nameravali so se spustiti v zemljo za srebrom, ker dotok v studencu je bil premajhen in prepričen.

Kmalu so spoznali, da jim je za svoboden razvitek Alojnova domačija na poti.

“Poderimo podrtijo!”

Tako so zagnali Anderlajnovi tovariši in bi se bili najraje lotili razdiranja Alojновеga poslopja, ki jim je bilo v napotje, le Anderlajn se je še obotavljal in jih je pregovarjal, zakaj nekaj mu je dejalo, da bi ne bilo prav, ako se to naredi.

“Alojna je našel srebro! On ti ga je pokazal!”

In mislil si je še:

“Tepec! Z menoj ni hotel deliti. Mojo pomoč je odklonil. Vse je hotel požreti sam! Zdaj pa ima! Niti na svojem ne sedi! Nerodnež, ki si niti pravice do posestva ni dobil!”

In nekaj kakor usmiljenje ga je prevzelo in se je zbudila želja po spravi z njim.

Te želje pa niso imeli njegovi tovariši. Iz dalj-

nih krajev so prišli z edino željo v srcu: okoristiti se.

Pa naj bi imeli zdaj kake nepotrebne pomisleke, sočutja, ki nič ne prinese, upoštevali naj bi tujo korist, ogibali naj bi se tujih ljudi in njihove ropotije?

“Ha! Zakaj?”

In niso dali obveljati Anderlajnovemu pregovarjanju in nasvetom, krohotali so se razlogom, ki jih je navajal in kričal:

“Proč mora!”

XVIII.

Polagoma je Alojna ozdravel in so se mu vrnila moči. Kar zdelo se mu je, da se lahko sprime z vsakim, da bo premaknil še tako močnega nasprotnika.

Tedaj je rekel domačim:

“Jaz grem! Še to uro si naredim pravico!”

Trdna volja je zvenela iz besedi in srd, ki ga je navdajala, se mu je poznal.

“Od studenca morajo! Proč s te zemlje! Roparji!”

Žena je zajokala in prosila:

“Pusti jih! Preveč jih je! Pojdimo od tod!”

Mož jo je pa pogledal neizrečeno pomilovalno in se obrnil k sinovom:

“Ali ste tudi vi take mevže?”

“Mohor!” je jeknila žena. “Nikar!”

Sinovi so bili pa že drugačne volje, zakaj presegalo jim je rogoviljenje tujih pritepencev. Zaso-vražili so tujce, ki so se razgrnili po zemlji, ki so jo sami obdelovali, jim vzeli studenec in se zaničljivo krohotali, ako so jim očitali krivičnost in so jim pri-govarjali, da bi odnehali.

“Pa udarimo, če ni drugače!”

Očetu se je zjasnil obraz, ko je videl pripravljenost sinov. Zavest, da ni več sam, ga je okrepila. Poln upanja je ukazoval:

“Najprej jim razderemo naprave pri studencu, potem jih pa razdrevimo, ako sami ne bodo šli. Če bo treba, jih pa zgrabimo. Jaz se bom najprvo s Kacandrom pogovoril, potem pa še z drugimi, ako ne bo drugače. Je prav tako?”

“Kar udarimo!”

Toda niso šli praznih rok. Vzeli so gorjače, kakoršne je imela takrat vsaka hiša, zlasti še na samoti, da se je branila tatov in roparjev; nato so šli.

Zastonj jim je branila mati, zastonj prosila in jokala, zakaj duh očetov jih je obšel.

“Pravica se mora dobiti. Nihče drug ne bo šaril po zemlji, ki smo jo obdelali sami. Ako beseda ne bo dovolj, tedaj bo govorila gorjača.”

“Nesrečneži! Kri bo tekla!”

Toda mož se je iztrgal ženi, ki ga je hotela pridržati in niti najmlajši je ni ubogal in je zdirjal za očetom, ki je drl naprej k studencu.

Kakor burja so planili med zamišljene rudarje, ki so se ukvarjali s svojimi deli, da niti opazili niso nevarnosti, ki je prihrula.

“Proč od tod!”

S tem vzklikom, ki je bil samo ogorčeno rjovenje, je skočil stari Alojna pred Kacandra, ki je nekaj delal pred studencem. V hipu mu je razdril napravo, ki je prestrezala vodo in je zamahnil z gorjačo proti nasprotniku, ki se je komaj okrenil, da ni dobil smrtonosnega udarca na glavo in je le ob ramo zadet omahnil.

“Poberi se! Ubijem te!”

“Pomagajte!” je zakričal Kacander v stiski in se je stiskal in umikal, da bi ga ne zadela gorjača, ki jo je Alojna vihtel.

Alojnovi sinovi so se istočasno z očetom zaleteli med rudarje ter so pred seboj podirali naprave, vpili in grozili ter vihteli gorjače.

Vik in krik je opozoril rudarje, ki so trenutno od presenečenja ostrmeli, a se potem zagnali z orodjem v roki proti napadovalcem, ki so divjali in se zadi-

Kacander se ni mogel ubraniti Alojna, toda rešili so ga tovariši, ki so udarili po Alojni. Branil se je kot besen in bil okrog sebe, toda kmalu jih je dobil z ročnicami in lopatami, da se je ves krvav zvrnil po tleh. Preveč jih je bilo, da bi bil vsem kmalu kos, a še na tleh je suval in grizel, ko so segali z rokami po njem in ga dušili.

Alojna je bil zares grča, ki se je ni moglo streti zlahka, a tudi rudarji so bili skušeni pretepači, dasi niso bili doma iz loških hribov. Prestali so že marsikak prepir, najsi bo golih rok ali pa s poljubnim orožjem.

Ko je bil stari na tleh, se sinovi niso več dolgo otepali, drug za drugim so zgrmeli na tla, zadeti na glavo ali po nogah, in ako se je kateri še skušal postaviti na noge, tedaj je palo po njem, da je popolnoma obležal.

Kajpada so tudi rudarji dobili svoj del. Ta in

Zopet en spomin

na drago domovino.

rali, vpili in vihteli gorjače.

In tisti hip je nastal splošen pretep in srdito prepiranje.

Kacander se je izogibal kolikor je bilo mogoče in se stiskal in iskal zavetja pred udarci, ki pa vendar ni mogel vseh odbiti in je marsikaterega prestregel, da je vpil od groze in bolečin.

Tovariši so mu priskočili na pomoč in razlegnili se je udarjanje železa in lesa, ko so mlatili vse vprek.

Skoraj sta bila Alojna in Kacander sredi gnječe, ki se je razvila okrog njiju. Sinovi so pritiskali za očetom, ki je tiščal za Kacandrom in mahal slepo po njem, ali po tistem, ki je prišel vmes. Rudarji so branili svojega vodjo z orodjem, prestrezali mahljaje Alojnovi in so vračali udarce kolikor so mogli.

Vik in krik, kletev in klic na pomaganje se je razlegalo po vsej grapi. Že so bili nekateri na tleh.

oni je ležal na tleh omamljen od udarca, se je držal za glavo in stokal, se sklanjal na stran in podpiral rebra, ki jih je imel strta.

Silovito so razsajali Alojnarji in če bi rudarjev ne bilo preveč, bi bili Alojnarji dobili svojo pravico in studenec, tako so pa bili premagani in poleg očeta so ležali tudi sinovi zbiti in okrvavljeni.

Šele zdaj, ko se je bila vihra nekoliko poglobila, so mogle ženske blizu.

Nič ni pomagalo vreščanje in jadikovanje. Grožnje in prošnje so bile zaman.

Kacander je tulil bolečin in divje jeze, ter je hropel:

“Zvežite jih!”

Gledal je, kako so mladim zadržali roke in noge, kako so odletavale ženske, ki bi jih rade osvobodile, a so jih rudarji neusmiljeno pehali proč.

Samo starega ni bilo treba zvezati. Ležal je ka-

kor posekan hloč, stepen in oklan in vsem se je zdelo, da se njegova duša poslavlja.

“Zdaj imaš zadosti!” je hropel Kacander, ko se je s težavo privlekel k njemu in ga pogledal z obrazom polnim zadoščenja. Poslej boš miroval.”

Sovražno je pogledal ženo, ki se je ukvarjala z možem in je vsa v bridkosti očitala:

“Življenje sem ti rešila. Zdaj si me pa plačal. Ubijalec!”

In ko se ni zmenil za njo in se ni zagovarjal, ter ji obrnil hrbet, tedaj je planila za njim in vpila ogorčena:

“Morilec! Moža si mi umoril! Otroke si mi pobil. Proklet bodi!”

Ter ga je še zarotila:

“Vse naj se udere pod teboj! Nobena reč naj ti ne tekne! Ropar požrešni! Ubijalec!”

Ko se ga je pa vsa razburjena lotila, so ustrahovali rudarji tudi njo, da ni mogla ničesar.

O, kako je jokala in tarnala Alojnova žena s hčeramami, poleg moža in zvezanih sinov, kako rade bi jim bile pomagale in jih rešile, a niso mogle.

Rudarji so bili srditi. Razjarilo jih je razdejanje, ki so ga povzročili Alojnarji, boleli so jih udarci, ki so jih dobili, skelele so jih rane in zlomljeni udje, da so vpili polni sovraštva:

“Pobijmo sadrgo! Proč ž njimi!”

Ta in oni je sunil nesrečneža na tleh in si tako ohladil srd, ali se ruval z ženskami, ki so besnele, ko so videle, kako trdosrčno ravnaajo.

Po kratkem posvetovanju je Kancijan Anderlajn odločil:

“Vrzimo jih čez vodo! Na tej strani ni za nje več prostora. Požgimo jim bajto!”

Rudarji so se škodoželjno zakrohotali in divji vzkliki so se razlegnili.

“Čez vodo! Vse naj zgori!”

Nič jih ni ganilo javkanje žensk, ki so zagnale vik in krik, ko so spoznale namero rudarjev. Krohotali so se jim in jim grozili, da jih pomečejo v vodo, ako same ne gredo in so se pripravljali, da izvrše namero, ki je bila tem lažja, ker so bili Alojnarji brez moči na tleh in se brezglave ženske niso mogle uspešno upirati.

Veleli so ženskam, naj umaknejo iz hiše kar hočejo, naj si nagrahijo žita v shrambi, ker drugače bo vse zgorelo. In ko so videli, da ženske same nočejo poprijeti, meneč, da se grožnje ne bodo izpolnile, so se nekateri rudarji sami lotili reševanja in se odnesli nekatere reči iz hiše in shrambe, izgnali iz hleva živino, a drugi so se lotili požiganja.

Ko je zaplapolal plamen in začel uničevati lesene stavbe, tedaj je postal jok in stok nesrečnih Alojnarjev tem strašnejši in obupnejši. Ženske so tekale kakor brezumne sem in tja, sinovi so pa napenjali moči, da bi raztrgali vezi in se maščevali.

Rudarji so se jim kajpada rogali in spričo požara, ki je uničeval Alojnovše, so zadovoljno vzklikali in vriskali, zakaj zmagovavci so bili.

(Dalje prih.)

Rev. Janez Pucelj:

Ta uboga vdova je več vanjo vrgla kakor vsi.

Luk. XXI, 3.

Uboga vdova k puščici prišla
in vanjo vrgla je denarca dva.
“Stopite bliže sem, učeni vi;
ta vdova več je dala kakor vsi!”

pokliče Jezus. “Vsi so od tega
mi vrgli v skrinjico, kar od neba
prejeli so obilo, toda ti
denarci vse bogastvo so bili

uboge vdove.” — O Gospod, poglej,
jaz tudi sem srce podaril svoje
ubogo, revno ti v nevreden dar.

O ne zavrzi ga, Gospod, nikar!
kot vdove si sprejel denarcev dvoje,
ga sprejmi, z ognjem svojim ga ogrej!

Moje pismo Tinki.

Lojze Golobič.

TEJEM tri sestre: Micko, Anko in Tinko. Pa še mater imam, ki trpi in ljubi za tisoč sester: Včasih sem videl, da se ji je hrbet nenadno upognil, kot da je težak križ legel nanj, oči pa so ji vdano sijale, kakor da Boga gledajo; za nas je takrat trpela. Krivico je nosila in zlo, pa kdo je vedel za to! Kamen bi zatulil od bolečine, moja mati ni.

Pri nas pa se imamo takole: Če se Tinka požanje v prst, vre njej kri iz prsta, nam iz srca. Ko se Micka vrača s počitnic v kloster, se nam vseka rana v srcu; mi imamo namreč skupno srce . . .

Tinka mi je poleg matere najgloblje v srcu. Morda zato, ker sem jo zibal sedemleten in ji pesmi pel; ali ker ima moj obraz v sebi; ali zato, ker je vedra kot grlica: Pridem v družino in rečem nekaj veselih, pa se Tinkin smeh vsuje po izbi kot bi v noč sonce posijalo . . . Na večer, ko so že okna v selu ugasnila, sem ob kamnati mizi govoril o čem lepem in Tinka me je poslušala tako rada. Nocoj pa ji bom govoril iz dalje, morda bo ujela mojo ljubezen, moje želje. Začel pa bom takole:

Ljuba Tinka!

Onikrat sem stopil v cerkev sv. Štefana, da bi se razgovarjal z bratom Jezusom o svoji poti, ki se mi včasih nekam izgublja. Pa nisem videl od vrat: večna luč je bila umrla. Moj Brat je bil uklenjen v temo. In tedaj sem videl Tebe, Tinka, za deset let nazaj: tu, pred to belo mizo si si užgala luč v srcu . . .

Joj, daleč je to sveto jutro, ko je prišel k Tebi prvič brat Jezus; v Tvoje srce je šel varovat mladi Kralj. In Ti si mu prižgala rdečo lučko in cvetja si mu nanosila po stezi do Tebe in olja si vsak dan prilivala, da bi luč ne usahnila. Tvoja duša je bila bel vrt, kot bi se nebesa prenesla vanj . . .

Glej, Tinka, jaz vem za tiste dni. Pri nas je bil vsak dan svetek, celo leto pomlad: v jesen, ko smo jablane obrali, je drevo v novo sevelo. Nikdar posej se ni več to zgodilo. V izbi se je Marija s stene smehljala kakor dete iz zibelke, kadar je vate obrnila oči. Naša mati pa je tiho hodila na njive z mislijo: Tinka, moje poslednje dete, nosi Jezusa s seboj; vsa nebesa gredo ž njo . . .

Tako je bilo takrat pri nas.

Pa danes? Odgrni prt od oči, sestra, in poglej nazaj v ono jutro. Onikrat si Kralju užgala luč v srcu; ali še gori? Joj, deset let se je pogreznilo od tedaj in morda Ti je že stokrat ugasnila luč . . . Pridi, Tinka, k meni v naročje, pa Ti bom v srce bral:

V sedmih letih si ljubila in verovala, kot ljubi in veruje samo dete. Vedela si, da Jezus vsako Tvojo besedo čuje, vsako Tvojo misel zna. V cerkvi si ob večni luči videla, da so odprta vrata v Jezusovo stanovanje in da on stoji na pragu in Te gleda. In takrat si razpela roki in rekla: Glej, Bogec, tako te imam rada . . . Nebo si privlekla čisto k sebi: Jezus je hodil s Teboj v šolo, na pašo, na senožeti po rože . . . In vsako jutro si hodila k njemu v vas: k njegovi mizi si pokleknila. In če mu nisi znala najti besede, si ga ljubeče gledala . . . V jutro in na večer si molila pred Marijo, prej ko si legla. In rož si ji nosila vsak dan, da ni nikoli bila brez njih. Tako radi smo Te videli v molitvi: nihče ni tako verno molil. Pa kaj bi govoril! Angelc mali si bila: radost in sreča sta šli s Teboj.

Tinka, glej me, da Ti odkrijem srce: v očeh Ti ga vidim. Iz srca sveti luč v oči; če pa je v srcu tema, je tudi v očeh.

Francišek in njegovi bratje.

Sestra, žalosten sem; v Tvojih očeh je tema.

Tistih lepih oči nimaš več, vernih, otroških in srečnih. Oj, kdo Ti jih je izpil . . . Misli Ti ne gredo več v cerkev, oči Ti ne gledajo več Jezusa na pragu njegove hišice kot prej, Tvoje srce se je izpraznilo, mrtvo je v njem, luč je ugasnila. Tvoje sanje hodijo po svetu bogvekod; le tam, kjer so bile v sedmih letih, tam se ne vstavijo več . . . V srcu Ti je za božje reči tema, zato imaš noč tudi v očeh.

Vem: moliš še v jutro in na večer, pa ne veš, da moliš. Molitvena beseda Ti je tuja, tuja božja misel; takrat si daleč od Boga. V Marijino deco si vpišana, pa se ne zaveš, da Marija takih noče, ki je ne ljubijo kakor otroci; oj, ne ljubiš, oj, ne moliš več verno kakor dete.

Pa kje je danes Tvoj Kralj? Vrata si mu zaprla, odkar vasujejo v Tvojem srcu ljudje. In ne veš, da je jokal, ko je odhajal od Tebe, nezveste . . .

Glej, to je od takrat, ko si zašla v družbo Petrove Kate. Ali je ona dekle? Smeje se dovtipom, ko

bi se morala ugrezati v zemljo od sramu. Lopniti bi morala grdeža po ustih, umakniti se od takih ljudi. Dekle, ki ji je odnehal čut za grde besede, je ne boli več od njih, ji ni tesno ob takih ljudeh, tako dekle je zablodilo v kalne vode. Kdo si jo bo iskal za ženo? Nihče. Še tisti, ki ji danes z umazanimi dovtipi dvori, si bo šel po čisto dekle. Ve, da le tako more prinesiti blagoslov in srečo v hišo . . .

Tinka, nocoj, ko Ti pišem, šumi veter pod oknom, bele cvetove trga in jih meče po tleh. Tisočkrat je že bilo pomlad, cvelo je, cvelo; pa legla je slana — in ovelo cvetje pada, pada . . . Deklice so hodile v cerkev mnoga jutra in si prilivale olja pri Gospodovi mizi. Ali mladost jih je zvala ven v vriskajoče petje in smeh; tam pa vleče mrzel veter, ki je upihnil luč in olje razlil . . .

Oj, Tinka, čuješ vse dneve, vse noči? Ali čutiš, kadar zmanjkuje olja? Ogenj hitro pije, če ni pravi. Priliti mu moreš le iz božje čaše, od božje mize, kjer je vsako jutro pogrnen prt. Poišči si svoje ljudi: ž njimi hodi k maši, na polje, v vinograde, po vseh poslih; ali z vami naj gre Marija . . . Mi, ki se bomo z vami razgovarjali, nam bo, kakor da vidimo Marijo, sveto Rožo v vas, in vas bomo drugače ljubili nego danes, ko vidimo v dekletu le telo brez duše . . .

Ně vem čemu, ali moje misli gredo nocoj čudo daleč: Belo postelj vidim in na njej spiš Ti. Trdno spiš, da Te nihče ne vzdrami, niti moj žalostni klic. Pa so prišle žene, ko si zapirala oči in Ti svečo užgale. Ti si rekla: "Upihnite svečo, imam luč, že od mladosti mi gori v srcu za na požjo pot . . ."

To vidim nocoj, to čujem.

Moja Tinka! Tema bo, ko boš romala v smrti k Bogu. Dolga bo pot po večni noči onemu, ki mu je ugasnila luč v življenju. Tebi pa bo svetila luč iz srca, ki si jo užgala v cerkvi sv. Štefana / sedmih letih . . . Če pa Ti je ugasnila, če Ti je stokrat ugasnila, stokrat si jo užgi; samo tega ne, da bi šla domov k Bogu brez nje . . .

Hribi in doli leže med nama, ali moja misel najde vedno pot do doma, kjer si Ti in Anka in Micka in naša sladka mama. Po isti poti gre tudi moj nocojšnji pozdrav k vam vsem . . .

* * *

Tako bi napisal pismo svoji Tinki. Pa napisal bi ga i Tebi, Malka, Jožica, Mimica, Rezika, vam vsem, ki vas je Bog posadil na velikem zemeljskem vrtu, bele rože; naj ne pade na vas noben madež: čiste, kot ste prišle iz božje roke, se vrnite v njegovo naročje, ko vas bo zval v svoj večni dom . . .

Jožica

opazuje žabico.

Sedem Marijinih besed.

Rev. Janez Filipič.

SMRTONOSNA granata — tako pripoveduje resnična zgodba iz svetovne vojske — je zadela nekega vojaka tako nesrečno, da mu je iztrgala obe očesi in ga obenem onesvestila. Nezavestnega preneso v bolnico, kjer ga operirajo in mu obvežejo oči. Ko se vojak prebudi iz omotice, prosi zdravnika, naj mu odvzame obveze od oči, da gleda beli dan. Zdravnik se seveda brani že zaradi celjenja ran, brani pa tudi zato, ker se ne upa povedati vojaku-ranjencu, da bo ostal slep skozi vse življenje.

Nekaj dni pozneje obiše tega vojaka njegova mati. Kakor hitro jo ugleda zdravnik, ji namigne, naj ona pripravi svojega sina na to, da se uda v izgubo svojih oči. In res! Prvo vprašanje sinovo, ko sliši svojo mater ob sebi je bilo: "Kaj ne, draga mati, da bom še gledal svetlo sonce?" Mati pa odvrne tako ljubeznivo kot zna le mati: "Sin moj, odslej bodo namesto tebe gledale zate oči tvoje matere." In potem prične mati tako spodbudno tolažiti svojega sina, da je kmalu pripravljen voljno nositi križ, ki mu ga je Bog naložil.

Ta zgled nam pač jasno priča, kako globoko seže beseda materina v človekovo srce. Zares! Človek pozabi lahko vse: pozabi pridige in krščanske nauke, pozabi opomine svojega očeta in dobrega prijatelja, — a enih besed ne more pozabiti, to je besed materinih. One so kakor balzam in olje, ki raztajajo tudi najtrše srce in pustijo sledove za celo življenje. Kolikrat slišimo celo od ljudi, ki so globoko zabredli v pregrehe: "Tega ne storim, tega ne pozabim, tega se držim; zakaj tega me je učila moja mati."

Če pa je že beseda telesne matere človeku tako ljuba, kako nam more biti še ljuba beseda božje matere, če sploh imamo ohranjeno katero njenih besed.

In hvala Bogu! Sveto Pismo nam hrani ne le ene, ampak celo sedem besed Marijinih. Kakor je gorel v slavnoznanem templju sedmeroramni svečnik, kakor je David sedemkrat na dan proslavljal Boga, kakor imamo v novi zavezi sedem prošenj očenaša, sedem svetih zakramentov in sedem besed Kristusovih, tako nam omenja sveto Pismo tudi sedem besed Marijinih. Dvoje teh besed je govorila Mati božja z nadangelom Gabrijelom, dvoje s teto Elizabeto, dvoje s svojim božjim Sinom Jezusom, eno pa je naročila njegovim apostolom. In na vsebino teh Marijinih besed se hočemo v naslednjem ozreti. Saj bomo dobili z njih tako lepih naukov za življenje, kateri nauki se vjemajo in dopolnjujejo

med seboj. Če bomo namreč po prvi besedi opozorjeni na **naš zadnji cilj življenja**, nas bo druga beseda učila, da mu moramo **dosledno slediti**. Če nas bo četrta Marijina beseda spodbujala **k pravemu veselju**, nas bo peta poučevala **o trpljenju**. In če nas bo šesta vabila **k ljubezni do bližnjega**, nas bo pa sedma spodbujala **k dejanski ljubezni do Boga**. — Vmes bo pa postavljena tretja beseda, ki nam bo kazala na **Mater božjo kot srednico milosti**, po kateri nam more priti vse dobro za dušo in telo. Bodi torej tudi vse naslednje premišljevanje pred vsem v čast Materi Božji!

I.

"QUOMODO FIET ISTUD, QUONIAM VIRUM NON COGNOSCO?" (Luk. 1, 34); ali po naše: "Ka-

Francišek streže gobovcu.

ko se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam?" — je prva Marijina beseda.

Pa v kakšnih razmerah je Marija izpregovorila to besedo? Bilo je to v trenutku, po katerem je hrepenel ves človeški rod, v trenutku, po katerem so hrepenele zlasti vse pobožne Izraelke, v trenutku, za katerega uresničenje je prosila tudi Mati božja pogosto, dasi ni mogla v svoji ponižnosti niti od daleč misliti, da bo ona tista, ob kateri se bo izpolnil ta zaželjeni trenutek. Marija je namreč izpregovorila te besede v onem preveselem trenutku, ko je zvedela pa nadangelu Gabrielu, da postane mati Odrešenikova.

O, kako nad vse važen trenutek je to! Kako bi bila onemela od samega strahu ali pa prevelikega veselja vsaka druga žena, ki bi jo bila zadela ta prevesela vest. Pri Mariji pa je drugače! Ona ostane mirna in ravnodušna kot sicer v življenju. Tudi najmanjšega začudenja ne pokaže. Rada veruje besedi nadangela; vendar pa hoče zvedeti, kakšen delež ima ona sama pri včlovečenju Sina božjega. Zato tako kratko, pa vendar dovolj jasno vpraša: "Kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam?"

Marija torej išče edinole volje božje. Njene misli gredo izključno za tem, kako naj služi Bogu, svojemu Stvarniku. Ne misli toliko nase, ampak pred vsem na Boga. Središče njenega mišljenja, čustvovanja in življenja je služba božja.

S tem pa tudi nas Marija vabi s svojo prvo besedo, da po njenem zgledu iščemo v **vsem in pred vsem volje božje**. Da! Na vsem potu našega življenja nam mora biti vodilo tisti katekizmov odgovor: "Bog je človeka ustvaril, da ga spoznava, ga ljubi, mu služi in se tako večno zveliča." Zakaj jasne so besede sv. Pisma: "Ti moraš Gospoda svojega Boga moliti in njemu samemu služiti." (Mat. 4, 10.) "Boj se Boga ter izpolnuj njegove zapovedi, to je ves človek" (Eccl. 12, 13) in jasna je beseda Jezusova: "Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše in vseh svojih moči." (Mark. 12, 30.) Bogu mora služiti vsak človek: bodisi berač ali cesar, preprost ali učen, podložnik ali poglavar. — Bogu moramo služiti z vsemi svojimi močmi: z dušo in telesom, z voljo in spominom, z mislimi, željami in deli. Bogu moramo služiti vsak čas: v mladosti kot v starosti, v veselih in žalostnih dobah življenja.

Toda, če gledamo v življenje, kako malo se današnje človeštvo zaveda tega namena! Bil je pač čas — in tedaj je bilo tudi več prave sreče in miru na svetu — ko je bil Bog središče človeške družbe; danes pa se vedno bolj bližamo žalostnim časom, ko človek postaja središče, okrog katerega naj se suče vse. In ne le, da človek noče več Bogu služiti, človek večkrat naravnost divja zoper Boga, kar nam le-

po predočuje presenetljiva slika, ki jo je nedavno objavil slovenski list "Glasnik Najsv. Src". Slika pa je ta-le: Kristus gre s težkim križem obložen za svojim ciljem. Sledita mu dve grupi ljudi: večja, ki predstavlja njegove sovražnike, in manjša, ki predstavlja njemu zveste privrženice.

In koga ne najdete med sovražniki Kristusovimi?

Tu je možak, ki s pestjo tepe Kristusa po glavi, kar predstavlja pijance in nečistnike današnjih dni. Tam je golobradi mož z naočniki, ki pritiska na križ Kristusov, kar pomenja veri sovražne časnikarje, ki z besedo in peresom razdirajo versko življenje. On di je zopet bradati mož, ki predstavlja framasone in svobodomiselce, ki divjajo zoper duhovnike in redovnike in celo zoper papeža samega. Tu zopet vidimo moža, ki hujska otroke, da mečejo kamenje na Kristusa, kar znači brezversko šolo in vzgojo mladine. Tu pa je globoko razgaljena ženska zapeljivka, ki se zločesto smehlja trpečemu Kristusu, kar pomenja novodobno, Bogu sovražno modo.

Zares! To je človeštvo sedanjih dni v ogromni množini. Namesto, da bi Bogu služilo, pa ga sovražijo.

O kako umestno je torej, da se vsaj mi, ki verujemo v Boga in posmrtno življenje, pogosto vprašujemo po zgledu Matere božje: "Kako se bo to zgodilo, — kako naj bo uravnano vse moje življenje, da bo Bogu posvečeno, da dosežem svoj zadnji namen na zemlji, to je čast božjo in zveličanje lastne neumrjoče duše?"

(Dalje prih.)

Najdražji spomin.

Dr. Fr. Trdan.

ko so v svetovni vojni prepeljavali francoske ujetnike, se je dogodil tudi sledeči zanimivi slučaj:

Na poti proti kolodvoru je neki vojak onemogel. Prenesli so ga v bližnje župnišče. Za silo zavezane rane so se odprle, nastopilo je krvavenje, ki mu je vzelo poslednje moči. Ko se je iz nezavesti prebudil in so mu povedali, da je v župnišču, je takoj prosil za svete zakramente.

Na videz se je udal v svojo usodo. V prvih urah svojega bivanja v župnišču je bil popolnoma miren. Ko je pa nastopila noč, se ga je polotil velik nemir. Začel je tarnati kakor otrok. Izprva so mislili, da ga rane tako skele in da ga muči strah pred smrtjo. Kmalu pa so se prepričali, da je drug razlog, ki pa

ga niso mogli uganiti. Ponoči je bila usmiljenka pri njem. Ura je že kazala polnoči, vojak je pa še vedno jokal.

"Ali želite, da vam prenovim obvezo?" ga vpraša usmiljena sestra.

Bolnik odkima in položi roko preko oči, kakor otrok, ki se sramuje svojih solz. Sestra mu je stavila še več različnih vprašanj, toda zadovoljivega odgovora ni dobila.

"Ali imate morebiti kako posebno željo?"

Vojak odmakne roko od oči in začuden gleda usmiljenko.

"Da, sestra, imam željo, vročo in neizpolnjivo."

"Ali bi je meni ne zaupali?"

"Saj mi ne morete pomagati, sestra."

“Morebiti pa vam morem! Tu je toliko ljudi, ki bi vam gotovo radi pomagali.”

Bolnik dolgo motri tolažnico in se boji povedati, kaj mu teži srce.

“Le povejte mi, kaj vas neprestano tako muči. Morebiti me je božja previdnost samo zato k vam poslala, da vam zacelim vašo najglobljo rano.”

“Ni rana, sestra. Le ena misel me muči.”

“Razdeljena bol je polovična bol. Ali bi mi ne razodeli te misli?”

“Ostrmeli boste, sestra, če vam povem željo: svoje stariše bi rad še enkrat videl, predno umrjem na tuji zemlji.”

In tedaj go iznova posili jok.

“Ali mislite, da je to nemogoče?” nadaljuje usmiljena tolažnica.

“Da, sestra, moji stariši so revni in bi ne zmogli stroškov, da bi do mene prišli.”

“Kje pa bivajo?”

“V Chateau du Loire, precej stran od Pariza.”

“No, to še ni na koncu sveta. Poskrbeti hočem, da se vam bo želja izpolnila.”

“Sestra, ljuba sestra! Če se to zgodi, potem bom najsrečnejši človek na svetu.”

“Dobro! Bodite mirni, ne jokajte in zaspite, če ne, bom huda na vas.”

Vojak je po otroško ubogal, tako mu je odleglo.

Ko je drugo jutro obiskal bolnika gospod župnik, mu je sestra povedala srčno željo njenega varovanca.

“Ubogemu trpinu hočem pomagati,” je rekel gospod župnik, ki je še tisto uro odposlal vojakovim

starišem pismo in priložil nekaj denarja.

Zvečer drugega dne je dospel v župnišče starejši mož v višnjem jopiču. Okrog vratu je imel rdeč robeč, kakor ga nosijo francoski kmetje.

Gospod župnik ga že na pragu spozna. Tujec ga spoštljivo pozdravi.

“No, kje je pa mati?”

“Doma je morala ostati, ker je hudo zbolela. Zdravnik meni, da se je pri delu pretegnila, jaz pa mislim, da jo je na bolniško posteljo položila žalost za sinom. Ko me je videla s klobukom v roki odhajati, je postala od bolečine skoro blazna. Zdi se mi, da je uganila, kam grem. Vi gospod župnik to razumete, vi poznate človeška srca.”

Po teh besedah si je mož otrnil solzo, ki se mu je zalesketala v očeh.

Nekoliko minut pozneje sta oba stopila v bolniškovo sobo. Ko je vojak zagledal svojega očeta, ni mogel od veselja izpregovoriti besede. Pa še predno je oče stopil k postelji, je bolnik odgrnil odejo in pokazal krvave preveze. Kmet se je ob postelji zgrudil in pritisnil ustnice na preveze.

“Moj ubogi sin!” Več ni mogel reči.

Ko sta se nekoliko umirila, sta se poljubila oče in sin.

“Kje si pa mater pustil, oče?” ga je nato sin potihoma vprašal. “Ali je res doma toliko dela? Ni-maš morebiti pri sebi koščka kruha, koščka kruha, ki ga je mati spekla? Poglej v žep!”

Oče se je izvil objemu in preiskal žepe.

Košček kruha iz materine roke je bil najdražji spomin in poslednja uteha umirajočemu sinu.

Taščica.

(Legenda.)

ILO je v času, ko je naš Gospod ustvaril svet. Veliko zgodb nam je znanih iz onega časa; in če bi vse vedeli, bi si vedeli tudi razlagati vse, kar nam je sedaj v svetu nerazumljivo.

Takrat se je zgodilo nekega dne, da je naš Gospod sedel v raju in slikal ptičke in pošle so mu barve, tako da bi bil lišček ostal brezbarven, če ne bi bil naš Gospod obrisal vseh čopičev ob njegovo perje.

In takrat se je tudi zgodilo, da je bila čebela kaznovana. Ko je bila ustvarjena, je šla precej nabirat med, in živali in ljudje, ki so opazili, da je

med sladek, so prišli in ga hoteli pokušati. A čebela je hotela vse obdržati zase in je odpodila s svojim strupenim želom vse, ki so se približali satovju. Ko je Gospod to videl, jo je poklical k sebi in jo kaznoval.

“Dal sem ti opravilo, da nabiraš med, a s tem ti nisem dal pravice, da poješ vse sama. Vselej, kadarkoli boš koga zbodla, boš morala umreti!”

Takrat je postal čriček slep in mravlja je izgubila peruti. O koliko čudnega se je zgodilo takrat.

Protiv večeru tistega dne pa je ustvaril Gospod še nekega, prav malega, rjavega ptička, ki ga je nazval — taščico.

Novoustvarjeni ptiček je letal nekaj časa okoli in si ogledoval lepo zemljo, na kateri bo moral živeti. Toda tega se je kmalu naveličal in prišlo mu je na misel, da bi sam sebe opazoval. Videl je, da je popolnoma rjav in to mu ni bilo všeč. Vsaj par rudečih peres bi imel rad.

In ptič je letel h Gospodu nazaj.

Naš Gospod je sedel mil in dober na prestolu, iz rok pa so mu poletavali metuljčki, ki so mu letali okoli glave.

Mlademu tičku je tolklo srce od tesnobe, a vendar se je približal Gospodu in nazadnje se je vsedel na njegovi roki.

In Gospod ga je vprašal, kaj želi.

"Samo eno reč bi te rad vprašal," je rekel ptiček.

"Kaj bi pa rad vedel?" je vprašal Gospod.

"Zakaj nisi meni dal nobenega rdečega peresa? Tako rad bi bil tudi rdeč, kakor so mnogi drugi ptički."

"To ne gre," je rekel Gospod, "da bi te še enkrat barval, ker mi je rudeča barva že popolnoma pošla. Veš, ljuba taščica, ti sama moraš gledati, da si zaslužiš rudečo barvo."

Žalostna je odletela taščica v svet.

Noč in dan je premišljala, kako bi si pobarvala vsaj prsi. Spletla si je gnezdece v trnju in mislila je, da bo padel nanjo rdeči rožni cvet in obstane na nji in ji tako da svojo barvo.

Preteklo je že mnogo let. Prva taščica je že davno trohnela v zemlji. A njeni potomci in potomke so ohranili vsi eno in isto željo, da bi postali vsaj malo rdeči. A uspeha ni bilo nobenega. Ostali so rjavi.

* * *

Zgodilo se pa je, da je na dan, ko je naš Zveličar visel na križu, v grmu prav blizu Golgote, sedela v gnezdu pri svojih mladičih mala taščica. Pripovedovala jim je o nesreči, da si ne morejo zaslužiti rdečega perja. Žalostno so čivkali mladiči, tedaj pa stara taščica zagleda na Golgoti tri križe, na katerih so viseli ljudje. In srednji izmed njih je imel trnjeven venec na glavi.

M. Elizabeta:

O, NAJ GLEDAM!

Lahno se pod noč nagiblje
dela polni, trudni dan,
nebni svod v daljavah sinjih
z zvezdami je posejan.

Tisoč blaženih pozdravov
mi prinašajo z neba,
pravijo, da Mati božja
name misli vrh zvezda.

Ljubko se nad mano skloni,
Mati, tvoj otrok sem jaz,
o, naj gledam v zlatih sanjah
rajsko lepi tvoj obraz!

"Kako grozoviti ljudje," je vzkliknila taščica, "ni jim zadosti, da jih pribijajo na križ, enemu izmed njih so nadeli celo trnjevo krono na glavo!"

Videla je, kako je kapala kri na čelo križanega in nič več ni mogla obstati v gnezdu, ampak odletela je proti Golgoti.

Nekaj časa je krožila okoli križanega. Slednjič pa se opogumi in prileti prav blizu in izruje s svojim kljunom en trn, ki se je zadiral v čelo križanega.

Ko pa je to delala, je kanila ena kaplja krvi ptičici na grlo. Ta se je hitro razširila in pordečila vsa nežna prsna peresca.

Francišček blagoslavlja svoje rojstno mesto ob slovesu življenja.

Ko se je ptička zopet vrnila domov v gnezdo, so mladiči vsi veselo vzklikali:

"Tvoja prsa so rdeča."

"To je sam okrvava kaplja iz čela nesrečnega križanca," je rekla taščica, "ta bo precej izginila, kakor hitro se okopljem."

A rdeča barva ni hotela izginiti s prsi, četudi se je ptička prala in ko so njeni mladiči dorastli, so tudi ti nosili na prsih rdečo liso.

Tako si je pogumna taščica zaslužila rdečo barvo, saj je izdrla trn iz čela samega — Sina božjega.

—Vlastibor.

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Romarji.

Najugodnejši čas za romanje je mesec avgust. Zato je bila vsaka nedelja v tem mesecu že zgodaj določena raznim društvom in župnijam. Navzlic veliki vročini so romarji prihajali radi in v obilnem številu na ameriške Brezje. Posebno veliko je bilo romarjev pri nas na nedeljo po vnebovzetju Marije Device. Ta je namreč določena za župljane sv. Jurija v So. Chicagi. Pripeljal jih je p. Alfonz, dosedanji namestnik župnika, v zelo obilnem številu. Služba božja se redno vrši na gričku ob 10. uri in to vedno po "standard time". Marija Pomagaj na ameriških Brezjah je res postala središče vernih naših rojakov, ki se od vseh strani Amerike zatekajo s tolikim zaupanjem k svoji nebeški Materi.

Naša redovna družina.

V avgustu je bilo jako živahno v naši samostanski družini. Tolikeya števila še ni štela kot ta mesec. Prišli so kandidati, da vstopijo v novicijat in sicer štirje, da se bodo pripravljali za mašniški stan v našem redu, ker so dokončali študije v kolegiju, eden pa, da postane brat lajik. Poleg klerikov, ki so bili na počitnicah, in še nekaj mladeničev, ki so bili zaposleni pri nas, je doseglo število 27 in z družino oskrbnika romarskega doma nas je bilo 31. To je bila velika naloga za brata kuharja. Pa vesel je bil tolike družine in z vso vnemo skrbel zanjo. Farma in vrt sta mu dajala potrebne reči za kuhinjo in družina se je prav dobro počuti-

la. Zjutraj nas je bilo skoraj polna cerkev pri svetih mašah in obhajilu. Po opravljeni pobožnosti pa vsi na delo. Koliko se je moglo storiti v tem času počitnic, se čudi vsak, ki pride k nam.

Novicijat na ameriških Brezjah.

Dosedaj so bili naši kandidati v novicijatu v drugih provincijah. Tudi letos smo nameravali iste poslati drugam, ker ustanoviti novicijat pri nas, ni mala reč. Toda k temu smo bili kar naravnost prisiljeni. V treh sosednih provincijah se je letos oglasilo toliko kandidatov, da niso pri najboljši volji mogli sprejeti še naših. Povsod prenapolnjeno. — Kaj naj storimo? Tolike žrtve, toliki naporji mnogih let! In zdaj, ko so dosegli svoj namen, da vstopijo v naš red, pa ni nikjer prostora za nje. Pri nas pa še ni novicijata. Pač je močno zavel duh sv. Frančiška, čegar sedemstoletnica proglasitve za svetnika je ravno letos. Toliko mladeničev in mladenk je zapustilo svet in se posvetilo redovnemu življenju, da se vse čudi. Moški kakor ženski novicijati so dobili letos toliko naraščaja kakor še nikdar prej. Gotovo je to veselo znamenje. Moč sv. Frančiška, tega serafinskega svetnika in moža božjega, se razodeva in občuduje še danes kot za časa njegovega bivanja na svetu. Tudi v našem komisarijatu še nismo imeli dosedaj toliko kandidatov kot letos. V druge provincije jih ne moremo poslati, doma pa nimamo novicijata. To je bilo težko stališče. — Posvetovali smo se skupno o tem

in soglasno sklenili: Ker ni mogoče letos naših kandidatov poslati v novicijat drugam in ker kandidati žele postati mašniki v našem komisarijatu, zato hočemo na ameriških Brezjah pri Mariji Pomagaj prirediti novicijat, tukaj naj bo zibelka našemu komisarijatu.

To je bilo sklenjeno takoj, ko smo prejeli zadnje sporočilo, da ni prostora nikjer za naše kandidate. Isti dan smo tudi naznanili višjim predstojnikom našo tako nujno in važno zadevo s prošnjo, da nam čimpreje poskrbe vse potrebno za ustanovitev novicijata. Drugo je pa čakalo nas same, namreč: postaviti moramo v našem samostanu novicijat, kakor to zahtevajo cerkvene in redovne postave.

Po skupnem posvetovanju smo določili, da se poleg samostana, na strani proti griču, postavi novicijat, ki bo sicer združen s samostanom, vendar pa popolnoma sam zase, s svojo lastno klavzuro. To ni bil sicer velik in težak načrt, toda za nas dokaj velik, zlasti ker bomo imeli ž njim ne male stroške.

Navdušeno smo se lotili dela za novicijat dne 20. avgusta, na dan sv. Bernarda. Sreča pri tem je bila velika, ker smo imeli toliko krepkih in mladih moči za delo; zlasti je pa več bratov lajikov večjih in izučenih tesarjev. Delali smo vsi, da bi čimpreje dovršili tako potreben novicijat. S kako vnemo so delali od ranega jutra do poznega večera in odmevanje od tolikih kladov se je slišalo daleč na okrog.

Cerkvene postave za novicijata.

Mnoge in stroge so postave, katere je določila sv. Cerkev glede novicijata. Tako je prva postava, da se ustanovi novicijat v kakem samostanu, mora k temu privoliti Sveta Stolica. V isti provinciji ne sme biti več novicijatov, razen če je velik vzrok in še posebno apostolsko dovoljenje. Novicijat mora biti ločen od samostana, v katerem bivajo redovniki, tako da brez dovoljenja predstojnika ali magistra nimajo novinci nobenega občevanja z redovniki, kakor tudi ne redovniki z novinci.

O postavi klavzure.

Samostani, v katerih prebivajo redovniki in istotako, v katerih prebivajo redovnice, imajo klavzuro. Njen namen je, da so redovniki in redovnice, ki so zapustili svet, res ločeni od sveta in da lažje in nemoteno služijo Bogu. Samostani s svojim posestvom, kot z vrtom, so ograjeni z zidom, plotom ali živo mejo, kamor pod cerkveno kaznijo ne smejo iti osebe drugega spola. Tako varuje sv. Cerkev redovnike in redovnice v sveti čistosti in v dobrem imenu pred svetom. Klavzura veže redovnike, da ne smejo iti iz samostana brez predstojnikovega dovoljenja. Ženske pa katerekoli starosti, rodu ali stanu, ne smejo iti v klavzuro. Izvzeta je samo soproga vrhovnega vladarja, ki dejansko vlada državo, da sme s primernim spremstvom iti v klavzuro. Cerkev, zakristija in čakalnica ali govorilnica so izven klavzure. Kjer se v samostanu pričinja klavzura, mora biti napis: **Clausura**. Istotako je n. pr. vrt ob samostanu v klavzuri, kolikor ga je obdanega ali z zidom ali s plotom. V vseh naših samostanih in istotako v vseh naših rezidencah, ki so kanonično ustanovljene, je zapovedana papeževa klavzura. V nje nimajo dostopa ženske.

Kazen za one, ki se pregrešijo proti tej cerkveni zapovedi je: **izobčenje pridržano Sveti Stolici**. Izobčene so ženske, ki stopijo v klavzuro. Izobčen je predstojnik, redovnik, samostanski hlapec, ki pusti, vabi, odobri, vrata odpre in vstop dovoli. Redovniki, ki pustijo žensko v klavzuro, izgube s tem činom svojo službo in niso več sposobni za njo.

Tako strogo torej kaznuje sv. Cerkev one, ki se pregreše proti tej njeni prepovedi. Naj torej pazijo tudi na ameriških Brezjah na napise: **Clausura**, da ne prestopijo meje, ki obdajajo klavzuro. Po novem cerkvenem pravu za-

President of K.S.K.J. as cowboy.

pade izobčenju oseba, četudi ni vedela za to kazen in vstopi v klavzuro. Zadosti je samo prepovedano dejanje, to je vstop v klavzuro in posledica je izobčenje, ki je pridržano Sveti Stolici.

Posebna prošnja.

Letošnji oktober bo četrto leto, odkar so slovenski frančiškani na ameriških Brezjah pričeli svoje pionirsko delo. Bila sta dva patra in dva brata kot prva lemontska družina. Stanovali so v mali hišici — brez vsake udobnosti. V eni sobi je bila zasilna kapelica z oltarjem, kjer se je opravljala vsak

dan daritev svete maše. Kaj vidite zdaj po štirih letih na ameriških Brezjah? Samostan, cerkev in ravnokar dodelani novicijat. Veliko je vse to stalo truda in žrtve, saj delo so po večini dovršili sami redovniki. Vzlic temu so bili velikanski stroški za material. Res, po dobroti naših dobrih rojakov je že plačano veliko, vendar nas teže še občutno stari dolgovi, za katere moramo plačevati obresti. Kako je narastla naša redovna družina: šest patrov, trije fratri-kleriki, štirje kleriki-novinci, devet bratov lajikov in tretje-rednikov ter par postulantov. Torej ameriške Brezje napredujejo v vsakem oziru, za kar gre hvala Bogu, delivcu vsega dobrega in naši nebeški varhinji Mariji Pomagaj. Dobri Bog res čudovito blagoslavlja naše skupno delo:

Vas, naših velikodušnih dobrotnikov in nas redovnikov, za procvit ameriških Brezij. Veseli smo iz srca, da smo ravno dovršili novicijat — ki bodi v prihodnje zibelka našega komisarijata. Veste pa tudi, naši dragi dobrotniki, da smo se z njim ne malo obremenili, kar naj bo vse za vzgojo našega duhovskega naraščaja. Trdno zapupamo v predobro Materno srce naše varhinje Marije Pomagaj, da nam bo tudi v prihodnje, kakor je dosedaj, pomagala, saj naša srčna želja in radost je, delati za čast božjo in Marijino ter za zveličanje naših rojakov. Veseli smo zlasti, da je v teh malih letih število članov naše redovne družine tako narastlo in da nam za prehrano ničesar ne primanjkuje.

Res v tem oziru Bog tako zelo skrbi za nas. Tisočera mu bodi čast in hvala! Ker je pa nas zdaj že tako lepo število in se potrebuje marsikaj, kar se z denarjem mora nabaviti—in tega nam zdaj primanjkuje; zato pride ta "posebna prošnja" za rjuhe in sploh posteljno perilo. Veliko so nam v tem pomagale naše dobre mamiče prejšnja leta. Pa one dobro vedo, da na svetu vse mine in ne tr-

pi večno, in čim večja je družina tem več rabi; zato se tu zaupno obračamo na nje s to posebno prošnjo in prepričani smo, da nam bodo rade priskočile na pomoč zdaj ko smo dobili še zibelko. Zahvaljujemo se že naprej za vsak tak dar v blagu, ki veliko zaleže in vse prav pride; to vedo naše dobre mamice, za katere kot naše posebne dobrotnice bomo molili skupno vsak dan.

Velika nezgoda.

Ob sklepu "Glasov" Vam moram povedati veliko nesrečo, ki je zadela našega brata Izidorja Stergar. Bilo je v soboto popoldne 25. avgusta, ko so pokrivali

sobratje streho na novicijatu in z zabijanjem žebeljev delali ne mali ropot. Tudi brat Izidor je bil na strehi, ki je mazal s smolo papir, da so ga potem drugi pribijali z žebelji. Bil je sam na enem koncu strehe, vsi drugi pa zamišljeni v svoje delo na drugem. Kar mu spodleti in pače s strehe na tla kakih 13 čevljev visoko. Nihče na strehi ni opazil tega. Slučajno sem prišel jaz k znotranjim vratom novicijata in se ozrem na desno ter ga vidim pasti na tla. Hitro priskočim k njemu, bil je nezavesten. Komaj skličem s strehe sobrate in jim povem, kaj se je zgodilo. Brž priteko vsi v strahu, odprem bližnji vodovod

in eden kar v klobuk natoči vode in ga prične močiti po glavi. Uboogi Izidor ležeč na hrbtu, se kmalu zave in reče: noge so mrtve. Drugi sobrat takoj pride z avtom in smo ga vanj položili, da ga nemudoma odpelje v bolnico v Joliet. Podelil sem mu blagoslov in mi je rekel: "Father, zdaj bomo pa šli." Mislil je, da bo smrt gotova. Tolažili smo ga in brat ga je odpeljal v bolnico. Zdravniki so našli, da sta zlomljeni dve rebri in hrbtnica. Čez dva dni je bil operiran, operacija se je dobro posrečila. Trpi veliko. Priporočam ga v molitev, da bi mu Marija izprosila zdravje, ako je volja božja.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Cenjeni urednik Ave Marije:—

Že večkrat sem mislila, da bi tudi jaz napisala par vrstic v tako mi priljubljenem listu Ave Maria. Žal mi je, da izhaja samo enkrat v mesecu, ker ima tako lepo in podučno vsebino. Dolžnost me veže, zahvaliti se prebl. Devici Mariji in sv. Tereziji za ljubo zdravje. Pred dvema letoma sem bila na smrt bolna in sem ozdravela na Marijino in Terezijino priprošnjo. Koliko veselje je bilo takrat med nami! Ko nam pa je ljubi Bog drugo leto pomnožil družino z enajstim otrokom, sem kmalu potem zopet zbolela. Toda ljubi Bog nas ni zapustil. Zopet se je usmilil malih otročičev in uslišal naše prošnje.

Tem potom se zahvalim članicam društva presv. Rešnjega Telesa, ki so molile posebno uro za moje zdravje. Prav posebno pa se zahvalim tistim ženam, ki so mi nudile pomoč v moji dolgi bolezni.

Želim, da bi bile vse slovenske matere članice društva sv. Rešnjega Telesa. Zelo težke dolžnosti imamo pri vzgoji svojih otrok. Same si ne moremo pomagati. Zato iščimo pomoči pri njem, ki je pričujoč v Rešnjem Telesu. (Kot spomin na letošnji pomenljivi 29. Evh. Kongres v Avstraliji naj bi se pomnožilo članstvo evharističnih bratovščin. — Ur.)

Naj povem še to-le resnično zgodnico. Pred nekaj leti je bilo. Srečala sem mlado mater ter jo nagovarjam, naj se tudi ona vniše v društvo sv. Rešnjega Telesa. Odgovori mi, da bi se dala, da pa nima časa, ker ima doma dva mala otroke. Mož ni nič kaj voljan in varovati. Ko hosta otroka odrasla, pravi, tedaj se bom na vpisala. Dobila je še enega otroka, nato pa kmalu hudo zbolela ter tudi umrla. Sedaj ni bilo nobenega vprašanja, kdo bo čuval otroke . . .

Tako ali enako se lahko pripeti vsaki materi, tudi če je mlada. Zato naj se ne izgovarja, da nima časa. Eno uro v mesecu in eno sv. obhajilo bo gotovo zmogla darovati Bogu vsaka katoliška žena.

Priloženo pošiljam \$2 v dar listu.

Frances Mervar.

članica dr. sv. Rešnj. Tel. Cleveland, O.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in vsem svetnikom za uslišano prošnjo. Priloženo pošiljam mali dar.

I. Saletel, Pueblo, Colo.

Srčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj, ki me je uslišala v moji težki bolezni. Obljubila sem, da se bom javno zahvalila, če bom uslišana. Tem potom spolnujem svojo dolžnost ter prilagam \$10 kot vstopnino v Apostolat.

Verona Zalek, Chicago, Ill.

Spodaj podpisana se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji, ker sem bila uslišana v veliki potrebi. Priloženo pošiljam za lučke.

Barbara Kochevar, Park City, Utah.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam za sveto mašo.

Marija Luzar, Indianapolis, Ind.

Zahvaljujem se Mariji Vnebovzeti in sv. Tereziji za uslišano prošnjo. Darujem mali dar v podporo lista in za cerkev.

M. Jakopič.

Zahvaljujem se Materi Božji, sv. Tereziji in presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo. V ta namen darujem mali dar.

Jeanette Naples, New York.

Javno se zahvaljujem Materi božji za zdravje. Ponesrečila sem se bila z avtomobilom, pa sem se k njej zatekla in me je uslišala. V ta namen darujem mali dar.

Josie Cimperman, Cleveland, O.

Stare letnike Ave Marije so nam nadalje poslali:

Mary Zupančič, Cleveland; Mrs. Math Malarich, Greaney, Minn.; Brother Thomas Pertocy, O.S.B. (daroval štiri lepo vezane letnike); Terezija Pavlič, Rittman; Jos. Zupančič, Sheboygan; Mrs. Joe Plemel, Northome, Minn.; Frances Mohorič, Strabane, Pa.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj.

Agnes Rome \$1, Jeanette Naples \$3, Agnes Fink \$3, Slivar John \$5, Trinco Julija \$5, Narobe Terezija \$2, Asseg Jennie \$3, Jakopič M. \$1, Grum Terezija 50c, Mrs. Perušek \$1, Petrovčič John \$10, Drešček Jos. \$5, Saletel J. \$4, Bajd Mary 50c, Cimperman Josie \$4.

Darovi za kolegij.

M. H. Hegler 50c, Močivnik Jera 50c, Anton Rebrovčič 50c, Ludwig Adamich 15c, Družina Peruš 10c.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji.

Ludwig Adamič 50c, Gasper Brenčič \$1, Carry Jerbič 10, po Mr. Ulčariju \$2.65, Suhadolnik F. \$1, Pintar Josephine 50c, Nemgar Antonia 50c, Ravnikar Gasper 50c, Arck Family 50c, Berus John 20c, Mary Hrastar \$1, Žagar Anna 50c, Lukanec Helen 50c, Stiglitz Anton 50c, Sneler K. 50c, Zidar Mary 50c, Kocijančič Jos. 25c, Kušar Uršula 50c, Varšek Jennie \$2, Jancer Frances \$1, Petrovčič John \$5, Cerar Anna \$1, Kočever Barbara \$1, Kremesec Math \$1, Cimperman Josie \$1, Mrs. Medek 50c.

Darovi za list Ave Maria.

Kruc Mary \$1, Gosenca M. \$1, Kočever H. \$3, Trinko Julia \$5, Anzelec Mary \$1, Tavčer P. \$1, Jakopič M. \$2, Peterka Frances \$2, Mervar Frances \$2, Haraner John \$2, Gregorčič Lucija \$1, Saletel J. \$1, Grahek Garage 50c, Frank Pe-

trovčič 25c, Jožef Lovšin 50c, John Erčul 50c, Cec. Janežič 10. Mary Zgonc 10c.

Clani Apostolata sv. Frančiška so postali.

George Špehar \$8.50, Apolonija Knes \$8.50, Mary Slak \$1, Frank Slak \$1, Geo. Marković \$5, Pintar Josephine \$1.50, Derganc Johana \$10, Joseph Verščaj \$10, Katarina Anderson \$10, Mlakar Angela \$1, Znidar Mary \$1, John Korošec \$10, Terezija Cvelbar 50c, Frank Rataj \$10, Mary Drašler \$10, Gradišar Joseph \$10, Chopp Anna \$10, John Perusick \$10, Frank Bencich \$10, R. Snidar \$1, Zalek Veronika \$10.

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški

je prinesla Mrs. Mary Cook iz Clevelanda \$7. Sama je darovala v ta namen \$2.25; zraven tega pa so ji dali še: Math Zaveršnik 50c, Mrs. Helen Lukanc 50c, Mrs. T. Narobe 50c, Mrs. A. Kochevar \$1, Miss Mary Narobe 50c, Miss E. Miller 50c, Josephine Hribar 25c, Mrs. Mary Bratina \$1. Vsem prisrčni "Bog plačaj!" — Ob tej priliki sporočamo, da ima nova cerkev v Šiški še zelo veliko dolga in je vsak tudi najmanjši dar dobrodošel. Naši sobratje se bodo vseh velikodušnih dobrotnikov vedno spominjali pri sv. mašah in v svojih molitvah. Priskočite jim torej sedaj na pomoč, ko so v veliki stiski!

Za sv. maše so poslali.

Cook Mary \$1, Lewis Mary \$1, Knes Antonia \$1.50, Slak Mary \$1, M. R. \$1, Žerovnik Mary \$1, Jereb Helena \$1.50, Cučnik H. \$1, Kapsh Mary \$1, Gosenca M. \$1, Pintar Josephine \$1, Fisher J. \$1, Nemgar Antonia \$1, Fink Agnes \$1, Derganc Johana \$2, Poljak Mary \$2, Ravnikar Gasper \$2, Ulčar Frank \$1, Zore Mary \$1, Mrs. Trontel \$1, Trlep Antonia \$2, Zore Mary \$2, Magister Family \$1, Arck Family \$1, Vick Anna \$5, Kušar Ursula \$7.50, Klepec J. \$1, Lukanc Helen \$1.50, Dolinšek Terezija \$1, Galik Veronika \$4, Glinch Mary \$1, Fric Antonia \$1, Zima Alojzija \$1, Peternel Mary \$1, Pekolj Anna \$1, Gorjanc Math \$2, Stiglitz Anton \$1.50, Sivic M. \$1, S. Kulinshoff \$1, Stets Helen \$1, Zidar Mary \$1.50, Budnik Marie \$2, Dreščik Joseph \$1, Pintar Jos. \$1, Pirc Agnes \$1, Peterka Frances \$3, Toplišek \$3, Vranešič Mary \$1, Starman Frances \$2, Verbič Apolonija \$3, Modreč A. \$2, Sterk Marg. \$2, Stimec Frank \$2, Mežnaršič Kat. \$2, Varšek Jennie \$1, Drašler Mary \$1, Zupančič Rose \$1, Zupančič Jos. \$1, Gornik Mary \$2, Stefanič Mary \$5, Basnik Mary \$1.50, Šušteršič Frances \$1, Kušman Anna \$1, Mrs. Celešnik \$1, I. Etreltz \$1, Halas Mary \$1, Mrs. Skubec \$2, Mrs. Azlin \$1, Mrs. Glinšek \$1, Drašler Frank \$2, Mrs. Stefanič \$5, J. Kočevar \$1, A. Klobučar \$2, Mrs. Poushe \$1, Mrs. Motz \$1, Mrs. Križ \$1, Kansh Marg. \$2, Eriavec I. \$1, Brenčič Gasner \$1, Klinc Rozalija \$1, Luzar Mary \$1, Carlev Mary \$2, N. N. \$2, Vrenčar Mary \$2, Berot Mary \$2, Romer Josephine \$2, Tavčer F. \$1, Miss Nartnik \$1.50, Mrs. Jelenc \$2, Boic Veronika \$1, Mrs. Turšič \$3, Vick Helena \$1, Mrs. Medek \$1.50.

MOLITEV K SV. ANGELU VARUHU.

Sveti angel, varuh moj,

bodi vedno ti z menoj;

stoj mi noč in dan na strani,

vsega hudega me brani;

prav prisrčno prosim te,

varuj me in vodi me. Amen.

NAŠI MLADINI.

ST. FRANCIS OF ASSISI.

Rev. B. Hoge.

EVEN hundred years have elapsed since St. Francis of Assisi was canonized, and still the little, poor man of Assisi—the precious jewel of the thirteenth century—is a power in the world. Although his characteristics are very familiar to us; although he is a saint whom men and women, of all Churches and of no Church, accept and love him because of his wonderful humanity and simple unselfishness, there is an unending pleasure to be derived from the contemplation of his life, personality and work. The Saint was, assuredly, a master of men, as well as an ascetic. The more we know of his times and life, the better for us and for our generation. He was a man with ideals for all centuries and people. He was man the like of whom has seldom been seen, a man uniting in his composition many unusual traits, a genius of sanctity and personality, a leader whose influence has been felt for seven hundred years.

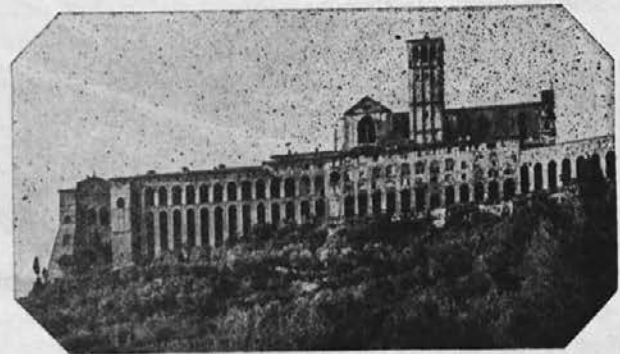
The Saint was born in the year 1181 or 1182—historians differ as to the exact date—the son of Peter Bernardoni, an Italian merchant of the burghess class, this future celebrity passed an uneventful childhood and youth. At least his youth was no different from other young men of his social station, unless a trifle more gay and carefree. However, throughout his early days—those years when so many of his companions gave themselves up to dissipation and license—Francis ever maintained the pristine beauty and cleanness of his soul. The jewel of his honor never lost its lustre. He was ever endowed with spiritual and social graces which distinguished him from his fellows.

What was the condition of Assisi, of Italy in general, of Europe and of the world, at the end of twelfth and the beginning of the thirteenth centuries—the period during which our Saint lived the brief span of his forty-five years on earth. Italy, and all Europe, was in a restless state. Great abuses had crept into both Church and State. The people, deeply Catholic and imbued with a faith both childlike and unyielding, were conscious of a need of reform in society, and yet knew not whence such a reform was to come or how it was to become effective. It is difficult for the people of the present age to realize the deep-seated religiousness of the emotional and enthusiastic peoples of the middle centuries. They placed religion above everything else, and

while opposing abuses that crept in never shook their faith in the Christian religion. The feudal system was still in vogue, and the injustices perpetrated by the lords in their conduct towards the serfs was a universal scandal in Europe. People longed for some change, a change which would bring not only political freedom, but a healthier condition in the affairs of the Church.

Individuals had attempted various reforms, some of these reformers being mere troubadours, or pilgrims. They all lacked the genius of leadership which he who was to come possessed to so unusual a degree. Then, too, in addition to these individuals who sought to stir up popular feeling to action, there were several organized efforts to bring about a change in conditions, but these, too, proved futile.

It remained for the son of Peter Bernardoni, the Assisian merchant, to accomplish, as the tool of Divine Providence, the great things for the people of

Assisi: Franciscan Holy City.

the period which those people had so often longed for.

Peter Bernardoni was, according to some historians, a man of avaricious nature and stubborn will; others say he was indulgent and generous hearted. Certain it is that he indulged his son in all the whims of childhood and early youth, and only turned against him when Francis embraced the religious life. His unbending attitude towards in the latter's public life bears out the statement that the father was of iron will. These points are interesting for the reason that it was doubtless from his father that the Saint inherited those qualities of dogged perseverance in what he considered right, and uncompromising adherence to his course of action, which characterized him in his public life.

From his mother Francis is said to have inherited that deep seated confidence in, and loyalty to, the Catholic Church which was the inspiration of much of his conduct in the days of his public life. From her, too, he doubtless inherited that sweetness of temper and solidarity of character which were among his most admirable traits.

In neither of the parents, will one find all of those attributes which are combined in St. Francis. He was unusual. He was a poet, being fired with all the imaginative fervor which was peculiar to his race. He loved beauty in any and every form, in man and in beast. The deep religiousness of his make-up, added to his Italian instinct for the artistic, gave rise to that jubilant and childlike happiness he found in the things of the created world. Then, too, he was a symbolist, and saw in everything a significance which they all too frequently did not at all possess. He was a mystic, and saw everything in their relation to God. Everything was to him the representation of some divine and eternal principle or truth. All life took on a supernatural aspect in his eyes.

Francis was a gallant, a knight, of the truest kind. In his beautiful mystic marriage to the Lady Poverty, we see reflected that spirit of chivalry which was so pronounced in the people of that age, and which had been so pronounced in his nature during the days of his gay and carefree youth.

There is perhaps nothing more subtle and more potent in its influence than that illusive quality, or sum of qualities, called personality. There was never a popular favorite, a great leader, more beloved by the public than was Francis. He represented so fully the national traits of the Italian race that the people of Italy idolized him as the incarnation of all that they held dear. So sincere, so appealing in his simplicity, so holy and gentle was he, that he likewise won the hearts of all. Such was the man who inspired and led the Franciscan movement, that reform which brought the people of the period back to a practical Christian life, back to a manifestation in their lives of that religion which they had ever faithfully believed in but, alas, too seldom practiced.

Francis was an idealist, and the wholehearted manner in which he set about living his ideal, appealed strongly to the people. Unlike other reformers, Francis first reformed himself, surrendering all that he had in the world and giving himself up entirely to the pursuance of his ideal. Anyone who sought entrance into the ranks of his followers, were likewise commanded to completely surrender all allegiance to earthly things and devote themselves without stint to the preaching and practice of the Gospel tenets. The people were charmed

with the sincerity of this band of preachers, the barefoot friars. Their words and actions rang true. Here was genuine Christianity, preached and practiced. Scores of men from all ranks of society flocked to the standard of the poor little man of Assisi. The order spread rapidly, and within less than twenty months there were from three to five thousand followers listed under the Franciscan banner. From the reform of individuals was to come the universal social reform which was to bring about that peace and harmony in society which constituted the Christian ideal of civic life.

Thus did the movement known as the Franciscan movement have its rise and thus did it progress. At length, becoming to unwieldy for him to handle singly, Francis appealed to the Pope for aid in the administration of the affairs of the Order. As an obedient son of Holy Mother Church, Francis had from the beginning sought the approbation of the Holy See. He journeyed to Rome to secure the Pope's approval of his rule, which was nothing more or less than a collection of scriptural quotations and a few regulations. The act shows the confidence and childlike trust he entertained towards the Roman Church.

Francis founded three Orders, The Order of Friars Minor, the Order of Poor Clares, and the Third Order, the last named being a lay organization. It was mostly through the Third Order that his great social campaign operated. It would be difficult to conceive of a more practical method for leading as a layman, a life strictly in accord with Catholic teachings than that laid down by the rule of the Third Order. Lives are consecrated to God and religion and yet permitting of a discharge of their duties as citizens of the state. They live in the world and help carry on the affairs of the world, yet, live above the things of the world.

As a Saint no one can challenge his greatness. All ages have found him great, nor will the ages to come find him less appealing than he has been in the past. So long as human nature remains what it has been and what it is, then so long will people be fascinated by the story of the goodness and the accomplishments of St. Francis. He was so very human himself, and had so deep an understanding of people and so great a sympathy with them, that he has ever won all hearts. And what after all is the secret of his power and greatness? Only this—he had a lofty and pure ideal and he lived up to that ideal. A deep love for Christ inspired his every thought, word and deed, and he strove at all times to bring about in the lives of people a practical realization of those precepts and principles which had underlined all the teachings of Our Lord and the Apostles. He merely walked in the footsteps of the

Divine Master, and sought as Christ had sought, to help the people to be happy by helping them to be good. He was the uncompromising champion of the interests of Jesus Christ.

MALO GRAMATIKE. — A LITTLE GRAMMAR.

(Nadaljevanje.—Continuation.)

Razen samostalnikov (nouns) na -a, imamo še druge samostalnike. Po večini se le-ti sedaj končujejo na soglasnik (consonant), dasi se spočetka niso. Tako imajo sedaj tudi samostalniki druge in tretje deklinacije največkrat v prvem sklonu ednine konzonant. Izjeme tvorijo samostalniki srednjega spola (neuters).

Druga deklinacija (Second declension).

Kakor se je osnova (stem) prve deklinacije nekda v vseh sklonih končavala na -a, tako se je tudi osnova druge deklinacije nekda v vseh sklonih glasila na -o. Zato se druga deklinacija imenuje tudi ojevska deklinacija.

Pri tej deklinaciji ločimo dva razreda (two classes). Po prvem razredu sklanjamo ali dekliniramo samostalnike moškega spola, po drugem pa samostalnike srednjega spola. Samostalniki srednjega spola imajo v prvem sklonu ednine "o".

I. razred—ednina:

1. dijak—the student,
2. dijaka—of the student,
3. dijaku—to the student.
4. dijaka—the student,
5. pri dijaku—by the student,
6. z dijakom—with the student.

Dvojina:

1. dijaka—two students,
2. dijakov—of the two students,
3. dijakoma—to the two students,
4. dijaka—two students,
5. pri dijakih—by the two students,
6. z dijakoma—with the two students.

Množina:

1. dijaki—the students,
2. dijakov—of the students,

3. dijakom—to the students,
4. dijake—the students,
5. pri dijakih—by the students,
6. z dijaki—with the students.

II. razred—ednina:

1. leto—the year,
2. leta—of the year,
3. letu—to the year,
4. leto—the year,
5. pri letu—by the year,
6. z letom—with the year.

Dvojina:

1. leti—two years,
2. let—of the two years,
3. letoma—to the two years,
4. leti—two years,
5. pri letih—by the two years,
6. z letoma—with the two years.

Množina:

1. leta—the years,
2. let—of the years,
3. letom—to the years,
4. leta—the years,
5. pri letih—by the years,
6. z leti—with the years.

Pri prvem razredu druge deklinacije si je treba zapomniti, da je 4. sklon ednine enak prvemu sklonu, kadar moramo deklinirati nežive stvari, n. pr. križ, kraj itd. Torej odgovorimo na vprašanje "kaj si videl?" — videl sem **križ**, lep kraj . . . Če pa vprašamo po živem bitju, n. pr. "koga si nabil," boš odgovoril: **brata** sem nabil.

Za prvi in drugi razred druge deklinacije pa velja, da se "o" trde osnove pri mehki osnovi spremeni v "e", n. pr.: **krajev**, ne **krajov** v drugem sklonu dvojine ali množine; s poljem in s poljema, ne pa s poljom ali s poljoma.

Za poskušnjo deklinirajte: rak, konj, hleb; okno, jabolko, morje!

(Dalje prih.)

PISMA.

Lemont, III.

Častiti Gospod Urednik:—

Ko prebiram tu in tam razne dopise v našem prelubljenem listu Ave Maria, posebno pa me zanimajo dopisi mojih sošolk i.t.d. In Vi Č. Gospod Urednik se mi pa res že smilite kolikor dela Vam zadajemo mi slabi, namerč v slovenščini, dopisniki(ce) nasprotno pa še z veseljem, kakor opazujem, sprijemate te naše slabe vrstice in eno za drugo vrstite in nam iz teh potem pojasnujete in poterjujete kar je prav in nasprotno. In zatorej Vam moremo biti iz srca hvaležni da nam dovolite da i mi majhni priromamo v ta mal ali nad vse zanimliv "kotiček".

Jaz sicer še le prvi krat prihajam, zatorej pa tudi imam že za cel koš novic, ali če jih se zvrstim, se bojim da nebi poromale v iztega nazaj.

Kot tukaj rojeni mi pač slovensko ne teče tako gladko kot

angleščina, ali vendar pa z veseljem lahko rečem da se svojega materinskega jezika nikol ne sramujem. In mi še tako gre se imam zahvaliti v prvi vrsti mojim lubim Starišem, Castitim Gospodom slovenskim in pa Castitim Sestram kateri nas tu in tam tudi v slovenščini podočujejo. Da, mi kateri smo tako srečni da jih imamo in da se toliko žrtvujejo za nas smo jim pač iz srca hvaležni.

Začetek mojih šolskih let je bil v Chicago, Ill., a druga leta sem pa prebila v So. Chicago, Ill., v konviktu č. šolskih Sester Franciskank. Kajti moji lubi Starši so tako želeli in jaz sem jih z veseljem ubogala, in zadje dve leti se mi je pridružila še moja mila sestra Mary in tako smo z veseljem pod skrbnim nadzorstvom vrlih č. Sestrah srečno dokončale tudi to šolsko leto. Mary namreč z drugim razredom a jaz pa kot graduantinja s osmem razredom. Da, kot graduantinja. K čemor so mi pa č. šolske Sestre veliko prepomagale. Posebna hvala in Bog plačaj Č. Sestri Korduli kot predstojnici in drugim. O koliko dobrega in podučljivega za dušo in telo koristnega so za nas storile. Zadost zahvale izreči se jim nemore. Lubi G. Bog naj poplača za ves trud in požrtvovalnost.

In sedaj za naprej si pa želim in bom prosila moje lube Stariše če bojo mi hoteli k temu pomagati in obenem bom tudi prosila Častite šolske Sestre v Lemonti če bojo imele spet dobroto me sprejeti v tamkajšji konvikt, namreč za višje šole, in mi tako pomagati da bi čem prej dospela do zaželjenega cilja.

Častiti G. Urednik, dovolite še prosim. Sedaj smo ble na kratkih počitnicah v Chicago zakar nam je poskrbela naša dobra teta in za veliko prijaznost postreznost i.t.d. se prav pristrčno zahvalujemo kakor teti M. Brišar tako tudi našim botrom Mr. & Mrs. John Sever in Miss Annie Ahačić. Da, veliko in preveč so nam dobrega storili. Lubi Bog naj Vam za to obilno poplača in Vam naj podeli veliko dušnih in telesnih dobrot.

A Vi Častiti G. Urednik, pa oprostite, da sem tako obširna z mojim dopisom. O za me je še le se prekratko, ali za sedaj pa žemoram skončati in tud še drugim kaj prostora odstopiti. Kaj ne? Za enkrat iskreno se pozdravlja in kliče "Živeli mali junaki slovenski, le tako napre, in kmal si bomo mi ta nad vse prelublen list Ave Maria prisvojili."

Frances M. Fraus.

Odgovor:—Prav, da si se tudi Ti oglasila. Za mladino bo, kakor upam, vedno dovolj prostora v Ave Mariji. To pot imam manj pisem na razpolago, ker smo malo bolj hitro izdali oktobersko številko, da bi ne bila na poti koledarju in da ne bi vsled tega zakasnela. Zato pa je tudi Tvoje malo daljše pismo prav prišlo.

Želim, da se tudi zanaprej ne bi sramovala svojega materinega jezika in da bi še druge navdušila zanj. Zelo potrebno je to. Marsikje je naša ameriška mladina zelo nehvaležna nasproti svojim starišem in nima niti toliko ljubezni do njih, da bi se učila njihovega jezika. Vsa čast torej onim, ki ljubijo jezik svojih starišev in si tudi prizadevajo, da bi se ga naučili!

Ti si končala ljudsko šolo in boš šla k sestram. Bodi stano vitna in pridno se pripravljaj za visoki poklic!

Bila si na počitnicah v Chicagi in Tvoji sorodniki so Ti lepo postregli. Prav je, da si jim hvaležna. Drugič Ti bodo še rajši pogrnili svojo mizo in bodo prinesli nanjo potic in piškotov in drugih dobrih stvari.

Želim Ti vse najboljše za življenje ter Te lepo pozdravljam. Pozdravljam seveda tudi Tvojo sestrico in Tvoje stariše, ki oskrbujejo naš Romarski dom.

Urednik.

La Salle, Illinois
August 18th, 1928.

Dear Editor:—

Enclosed you will find a snapshot of yourself which I took while you were here in La Salle. I am hoping that you will put it in the Ave Maria so that other members of the Slovenian younger generation will know who the Editor of that wonderful magazine, Ave Maria, is.

I also told you we were coming to Lemont on the nineteenth of August but we changed our minds and are coming on September 2nd with other members of St. Roch's parish.

Enclosed you will also find one dollar (\$1.00) for which I wish you would light votive lights at the shrine of "Our Lady Help of Christians".

For better Slovenian Catholics, I am,

Miss Frances Jančer, 21 Crosat St., La Salle, Ill.

Odgovor:—Najprej se Ti zahvaljujem za dolar, ki si ga poslala, da bi prižgali lučke pred Marijinim oltarjem. Izpolnili smo Tvojo željo.

Ene želje Ti pa nisem mogel izpolniti, da bi namreč dal svojo sliko v Ave Marijo. Če me kdo hoče videti, naj pogleda v letošnjo avgustovo številko, pa me bo našel tamkaj. Tvojo fotografijo bom seveda shranil za spomin na prijazni La Salle.

Prišli ste semkaj v lepem številu v nedeljo, dne 2. septembra. Tako krasno ste prepevali pri sv. maši, da so rekli drugi gospodje (mene namreč takrat ni bilo doma), da tako lepega petja že dolgo niso slišali na ameriških Brezjah. Pri litanijah sem pa bil tudi jaz zraven. Res, prav "fajn" ste se postavili! Malo je sicer nagajal dež, pa nič za to. Boste si tem bolj zapomnili svoje prvo skupno romanje v Lemont.

Po cerkveni slavnosti ste se nekoliko razvedrili na hribu in tudi jaz sem bil deležen vašega veselja. Nad vse lepo pa je bilo, da ste pred odhodom šli v cerkev in ste Mariji v slovo zapeli par mičnih pesmic. Med slovesnim pritrkavanjem zvonov ste se potem ob pol 6. odpeljali proti La Sallu. Bog živi vse dobre La Sallčane! Na svidenje čez leto dni!

Prav lepo Te pozdravljam in želim, da bi se še oglasila. Naj bi se oglasil tudi še kdo drug od Mladinskega kluba!

Udani:

Urednik—Editor of Ave Maria.

2329 South Robey Street,
Chicago, Ill., August 31, 1928.

Dear Rev. Father:—

I read the "Ave Maria". I've seen many children writing in the "Ave Maria" letters, so I thought I would like to write, too.

I go to St. Stephen's School that is on the corner of Lincoln and 22nd St. I like our school very well, I am in the seventh Grade, and my school sister's name is Sister Michael. We have our play time upon the school roof. Father Moore is our head father.

We went to Lemont on August 15 on a holiday, we had a very fine time.

With best regards to you and to all little readers of "Ave Maria" I am respectfully yours,

Eleanor Umek.

Odgovor:—Ve deklice ste pa res pridne. Največ pisem imam od vas. Le tu pa tam se oglasi kak deček. In vendar so navadno fantje bolj korajžni, kakor deklice. Torej, fantje, le korajžo! Več pisem pričakujem od vas. Dajte se zganiti in ne bodite zaspani!

Ti torej obiskuješ sedmi razred pri sv. Štefanu v Chicagi. In rada imaš šolo. To je nekaj posebnega. Marsikdo namreč ne hodi rad v šolo. Ker torej Ti rada hodiš v šolo, se boš gotovo veliko dobrega naučila.

Želim Ti mnogo uspeha ter Te prav lepo pozdravljam,

preudani:

Urednik—Editor.

Chicago, Ill.

Cenjeni List Ave Maria,

Najprvo vam želim veliko uspeha v vašem listu Ave Maria. Ker hočem se jest opisati nekoliko naše počitnice.

Letas 17. Junija, 1928 sem jest dokončala šolo kar dvakrat, parvic je bil konec dobe šolskega leta, drugic sem pa dokončala osmi razred šole St. Stefana.

Kar nekam hudo im je, ako začnem misliti da ne bom šla več v šolo St. Stefana, pa te sestre kako so se trudile da so nas kaj naučile, usoda tako zahteva da jih bomo radi zapustile in iti v višjo šolo.

Ah pa nič zato. V nedeljah se bomo pa le še vidili pri sv. masi.

V začetku počitnici sva jest in ena moja učenka poskusile kako se v Ameriki dolarski služijo, eni par sem jih pa vseno zaslužila dobri so, recem vam da sva tako hitro delale, da smo vse naredile.

Potem je blo čas malo eti v Jackson Park Beach kopat, in malo sem in malo tja, pa se počitnici blizayo h koncu.

Koncno vas prv lepo pozdravim, in hocem vstati zvesta fari St. Stefana.

Zatory dekleta le pogum pa v šolo St. Stefana de bo večji užpeh.

Z uljudnim pozdravim,

Louise Bahar.

Odgovor: Če se ne motim, je Tvoje pismo že drugo za Mladinski oddelek. To je lepo! Ampak ena smola se je uredniku

zgodila pri Tvojem pismu. Bil ga je založil in ga je našel šele tedaj ko je že oddal vso stvarino za oktobersko Ave Marijo. Upam, da mu boš oprostila njemu neljubo pomoto in boš vesela, da bo vseeno natisnjeno Tvoje pismo. Veš, urednik je revež. Dosti pisem in želja dobiva, zato se lahko malo zmoti. Dobri ljudje mu gotovo radi oprostijo. In ker urednik ve, da si tudi Ti dobra, zato se ne bo vznemirjal.

So pa posebne vrste ljudje in tistih se urednik nekoliko boji. Taki posebni ljudje namreč zelo radi kritizirajo zdaj to zdaj ono pri Ave Mariji, da bi pa podpirali list s prispevki ali kako

drugače, to jim niti na misel ne pride. Če bi take vrste ljudje vedeli, kako težko je urejevati in stvarino skupaj zbirati, bi menda bili drugačni v svojih sodbah. Naj se jih Gospod Bog usmili! Druge tolažbe urednik nima.

! Pohvaliti Te moram, ker se boš držala fare sv. Štefana tudi sedaj, ko si končala šolo. Tako je prav! Če boš obiskovala višje šole, Ti želim obilo sreče. Ostani dobra in poštena! Priporoči se Mali Cvetki, da Te bo varovala v bojih življenja.

Lepo Te pozdravlja in želi, da bi se še oglasila, **Urednik.**

VSEBINA OKTOBERSKE ŠTEVILKE:

Božji človek, sveti Frančišek	str. 293	Moje pismo Tinki	str. 309—310
Leon XIII. in slovanski vzhod	str. 294—295	Sedem Marijinih besed	str. 311—312
Slika (pesem)	str. 295	Najdražji spomin (črtica)	str. 312—313
Govor o Kristusu-Kralju	str. 296—298	Taščica (legenda)	str. 313—314
Nečimernost nečimernosti (zgodba)	str. 298	O, naj gledam	str. 314
Listnica uredništva	str. 299	Glasovi od Marije Pomagaj	str. 315—317
Obisk v Lisieux	str. 300—302	Iz našega ofisa	str. 317—318
Hrast in bukev (povest)	str. 303—304	Molitev k sv. angelu varuhu	str. 318
Peti govor o kolektah	str. 304—305	Naši mladini: St. Francis of Assisi	str. 319—321
Ob srebrnem studencu (povest)	str. 306—308	Malo gramatike	str. 321
Uboga vdova (sonet)	str. 308	Pisma	str. 321—323

Šest novih plošč

JE IZDALA "AVE MARIA".

1. Slovenska polnočnica. I del, II. del...\$1.25	4. Šmarnice I. Litanije Matere božje II...\$1.25
2. Santa Claus I. Božične pesmi II.....\$1.25	5. Nova maša I. Poroka II.....\$1.25
3. Vstajenje. I. in II. del.....\$1.25	6. Našim najdražjim v spomin. I. in II. del\$1.25

Vse plošče so strogo verske vsebine. Na vseh govori naš znani slovenski misijonar Rev. Odilo Hajnšek O. F. M. Naročite jih pri Ave Mariji hitro, ker smo jih naročili omejeno število. Za poštnino pošljite za posamezno ploščo pet centov. Ako naročite vseh šest — poštnine prosto. — Do sedaj imamo že več tisoč naročil.

A V E M A R I A

BOX 443, LEMONT, ILLINOIS.

Prvovrstna Slovenska Restavracija in Hotel

Imamo vedno sveža jedila na razpolago. — Kadar pridete k Mariji Pomagaj vam nudimo prenočišče po najnižji ceni. — Pridite in se prepričajte sami!

LOUIS BOZZICK, AMERICAN HOTEL, LEMONT, ILLINOIS.

GODBA IN PETJE PREŽENETA DOLG ČAS.

Ob dolgih jesenskih večerih, ki se približujejo, je najboljša družinska zabava dobra godba na dobrem gramofonu. Izberite si iz spodaj navedenih pristnih slovenskih plošč, katere Vam najbolj ugajajo in jih naročite od nas.

NAJBOLJŠE SLOVENSKE PLOŠČE.

25002-F—Juhu valček Domžalska polka, harmonika75c	25062—Povšter tanc Ribeniška polka, harmonika in kitare.....75c
25005-F—Kaj ne bila bi vesela Sirotek, ženski duet75c	25063—Ančka pojd plesat, valček Tromplan za ples, harmonika in inšt.....75c
25016-F—Koračnica otroških pesni Na povelje, koračnica, instru. kvartet75c	25064—Ribenška, I. del Ribenška, II. del, moški kvartet75c
25033-F—Gor čez Izaro Oj tam za goro, moški kvartet.....75c	25066—Kranjski spomini, valček Luna valček, orkester75c
25034-F—Češka koračnica Sokolska koračnica, vojaška godba75c	25067—Na planine Fantje se zbirajo, moški kvartet75c
25035-F—Slovenska polka Slovenski ländler, tamburice75c	25068—Črne oči, valček Carlota valček, orkester75c
25036-F—Slovenski valček Radostna, polka, harmonika, kvartet75c	25069—Stari šotiš Mija Micka, polka, instrumentalni trio.....75c
25037-F—Stoji, stoji Ljubljanca Sinoči je pela, slovenski kvartet, petje.....75c	25070—Al' me boš kaj rada imela Odpri mi dekle kamrico, trio s petjem.....75c
25041-F—Veseli rudarji, koračnica Sladki spomini, valček, Hojer trio75c	25072—Štajerska Moj prijatelj, polka, moški kvartet.....75c
25042-F—Daleč v gozdu, valček Večerni valček, orkester75c	25074—Sokolska koračnica Kje je moja, harmonika in kitare75c
25044-F—Coklarska koračnica Triglavski valček, Hojer trio75c	25075—Slovenske pesmi V slovo, ženski duet in klavir75c
25048-F—Na kranjskih gorah, polka Gospodarstvo, ländler, instrument. trio75c	25076—En let' in pol Ljubca moja, ženski duet in klavir.....75c
25049-F—Zadovoljni Kranjec Prišla bo pomlad, moški kvartet75c	25077—Dolenjska polka Štajerski Ländler, godba75c
25050—Orlovska koračnica Orjuna koračnica, banda75c	25081—Nemški valček Črniška polka, godba75c
25051—Vzajemnost, šotiš Kukavica, valček, Columbia kvintet75c	25082—Bod' moja, bod' moja Nebeška ženitev, Anton Shubel bariton.....75c
25052—Na Adriatskem bregu, valček Na veseli svatbi, polka, harmonika duet.....75c	25083—Čez Savco v vas hodiš Sladki spomini, ženski duet in klavir.....75c
25054—Bodimo veseli, polka Na jadranski obali, valček, inštr. trio.....75c	25084—Nočni čuvaj Pevca na note75c
25055—Vigred se povrne Oj Doberdob, moški kvartet75c	25086—Še kikelco prodala bom Gor čez jezero, Anton Shubel bariton.....75c
25056 O mraku Dolenjska, moški kvartet75c	25087-F—Tiha luna, moški kvartet, petje Rojakom, moški kvartet, petje, 10 inčev.....75c
25059—Jaka na St. Clairu, polka Clevelandski valček, inštr. trio75c	25088-F—Takrat v starih časih, moško petje, kvartet Pozdrav, moški kvartet, petje75c
	68006-F—Spomin na vojaštvo, 1. in 2. del, 12 inčev...\$1.25

Za vse druge plošče nam pišite po cenik.

Pri naročilih za manj kakor 5 plošč, je poslati za vsako ploščo 5c več za poštino. Za pošt-no povzetje (C. O. D.) računamo za stroške 20c. Pošljite torej denar naprej in si prihranite te stroške. Pri naročilih od več kakor 6 plošč damo za vsakih 5 plošč 100 igel brezplačno.

Knjigarna Amerikanski Slovenec 1849 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.